

új kéve

AZ ÉSZAKI MAGYAR PROTESTÁNS GYŰLEKEZETEK LAPJA

Csiksomlyó - zarándokok

Reményik Sándor

PROCESSIO

Valami ködös oltárkép felé
Csak vonul, vonul a processio,
Jön a semmiből, megy a semmiségbe,
Eleje nincs és nem látszik a vége,
De vonul, vonul a processio.

Valami ködös oltárkép felé
Lengenek zászlók, mered a keresztt,
Megyünk mindnyájan, fekete csuhások,
Hívó lelkek és hitetlen pogányok,
Valami ködös oltárkép felé.

Valami ködös oltárkép felé
Örök idelenn a zarándokút,
Hiába kérjük, hogy mi végre, meddig,
A régi zsoltár elhal, de újak újra kezdik,
Örök idelenn a zarándokút.

SZOLGÁLATTEVŐ LELKÉSZEK

MOLNÁR-VERESS PÁL *lelkész*
151 64 SÖDERTÄLJE (STH) Granövägen 126
Tel/Fax: 08-550 160 66 Mobil: 070-602 29 68

NAGY GÁBOR *segédlelkész*
167 33 BROMMA (STH) Lövsåsvägen 12
Mobil: 076-239 60 30

KÖZPONTI TISZTSÉGEK VISELŐI

JORDÁKY BÉLA *főfelügyelő, az ET elnöke*
428 35 KÅLLERED Gamlehagsvägen 19
Tel: 031-795 25 02 Fax: 031-795 25 04
Mobil: 070-562 31 08

TÓTH ILDIKÓ *főjegyző, Sölvesborgi felügyelő*
294 34 SÖLVESBORG Rektor Dahlsgratan 4 H
Tel/Fax: 0456-140 37 Mobil: 0730-25 40 14

PAP IVÁN *központi pénztáros*
181 30 LIDINGÖ (STH) Frisksportarvägen 2
Tel: 08-731 83 60 Fax: 08-731 08 28

VERESS ILDIKÓ *Szeretetszolg.orsz.megbízott*
352 47 VÄXJÖ Hjalmar Petris Väg 10 B
Tel: 0470-76 34 42

TOVÁBBI GYÜLEKEZETI VEZETŐK

DEÁK GYÖRGY *Boråsi felügyelő*
507 54 BRÄMHULT Jutegatan 11
Tel: 033-23 03 07

FEKETE JENŐ *Eskilstunai felügyelő*
633 53 ESKILSTUNA Klarbärsvägen 23
Tel: 016-12 00 39 Mobil: 070-920 33 72

LÁSZLÓ BÉLA *Göteborgi felügyelő*
418 31 GÖTEBORG Vädersölgatan 21
Tel: 031-54 27 19 Mobil: 070-744 19 68

VERESS CSABA *Halmstadi felügyelő*
310 31 ELDSBERGA Ångsgatan 7
Tel/Fax: 035-21 00 92

id. VASZI ÁRPÁD *Helsingborgi felügyelő*
252 75 HELSINGBORG Närlundavägen 10
Tel: 042-28 21 35

GAAL ANDRÁS *Jönköpingsi felügyelő*
567 31 VAGGERYD Smedbygatan 21
Tel: 0393-161 69

BÖDECS MARGIT *Katrineholmi felügyelő*
642 33 FLEN Junivägen 9
Tel: 0157-129 04

PAPP ANNA *Ljungbyi felügyelő*
341 37 LJUNGBY Ågårdsvägen 19
Tel: 0372-819 67

PITLIK PÁLHÁZI KATALIN *Malmöi felügy.*
217 46 MALMÖ Roskildevägen 9 A
Tel: 040-26 76 38

SEBESTYÉN GÁBOR *Stockholmi felügyelő*
126 47 HÄGERSTEN/STH Fastlagsvägen 42/1
Tel: 08-18 41 72

UPPSALA *A felügyelői tisztség jelenleg betöltetlen*

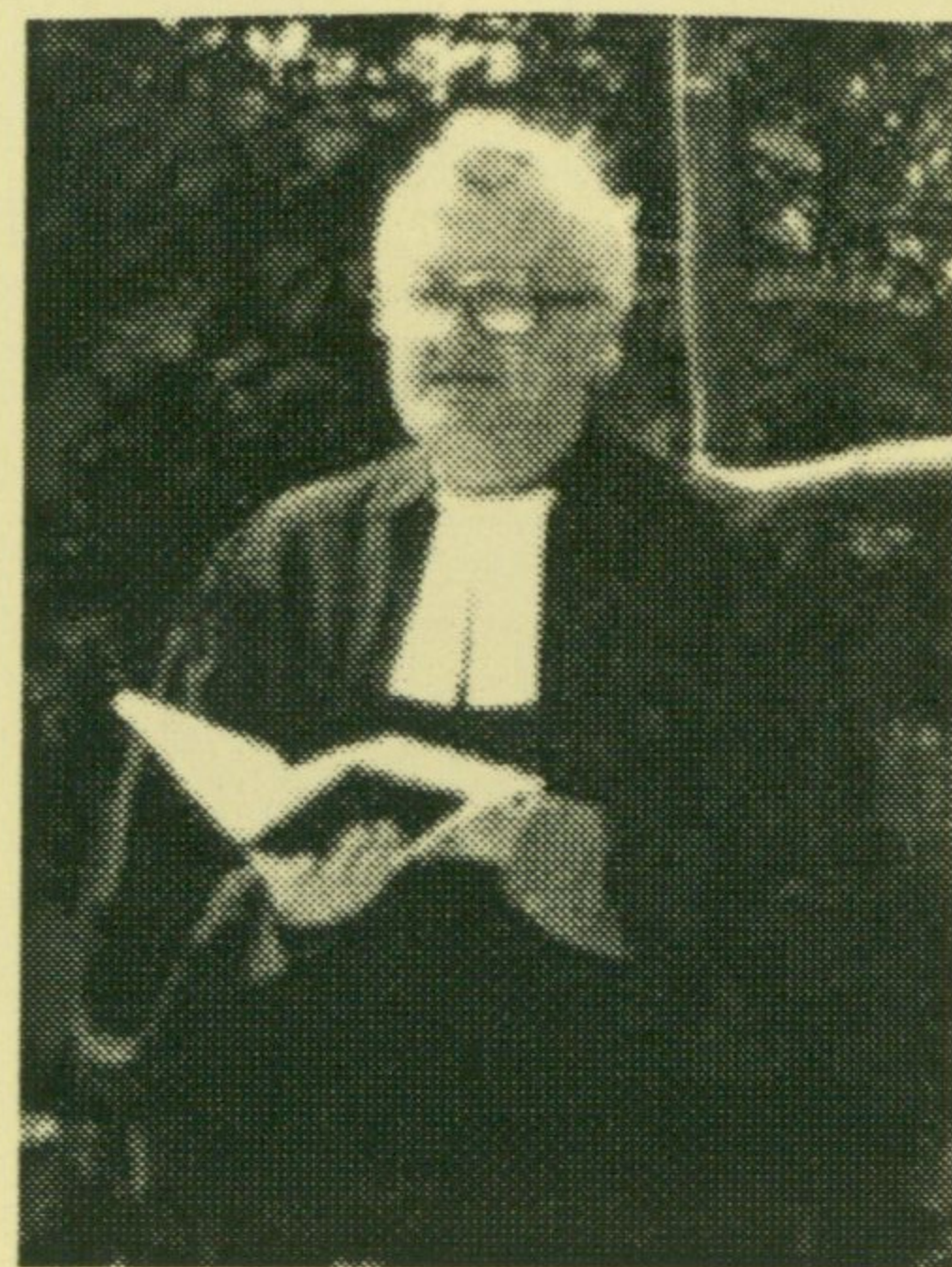
REHÓ ISTVÁN *Västeråsi felügyelő*
723 51 VÄSTERÅS Glasbärgatan 7
Tel: 021-12 09 91

SPÁDA JÁNOS *Växjöi felügyelő*
352 47 VÄXJÖ Hjalmar Petris Väg 10 B
Tel: 0470-76 34 42 Mobil: 070-759 19 21

Külföldről előbb a 0046-ot kell tárcsázni, s a körzetszám előtti 0-t el kell hagyni

Szeretettel köszöntjük Koltai Rezső

lelkipásztort nyolcvanadik születésnapján

A Svédországi Magyar Protestáns Gyülekezetek nevében mondok hálás szívvel köszönetet sok évtizedes lelkigondozói szolgálatáért.

Legrégibb emlékem a Koltai családról 1963-ból származik. A németországi Radeformwaldban tartott Európai Magyar Evangéliumi Ifjúsági Konferencián találkoztunk, ahol Signe és Rezső elsőszülött lányuk, Margaréta már merész de bizonytalan totyogása fölött boldogan örködtek.

Azóta eltelt több mint négy évtized, amelyből három évtizeden keresztül Koltai Rezső végezte az itteni magyar gyülekezetek hihetetlenül összetett lelkigondozói feladatát, Svédországban, néha Norvégiában és Dániában, új körülmények között keresve a megoldásokat. A körülmények, a gyülekezetek földrajzi szétszórtsága, különböző emberi hátterek, kétajkúság, a gyakorlati teendők megoszthatatlansága, a saját növekvő család, és hogy a napnak csak 24 órája van, mind megnehezítették a szolgálatot. Igehirdető, lelki-gondozó, kurátor, gondnok, kultúrfelelős, cserkész, gazdasági felelős, sofőr, szakács, és még sorolhatnám a lelkész mellékfoglalkozásait, hogy teljes legyen a kép a feladatok összetettségéről.

Mindezt nem tudta volna végezni Rezső, élettársa, felesége Signe nélkül, és gyermekeik sok áldozata nélkül. Ezért a gyülekezet hálás köszönete mindnyájuknak szól.

A negyedik évtized - a kilencvenes évek - a nyugdíjas időszakot jelentik, amikor a három gyermektől öt unoka gazdagítja Signe és Rezső életét, és örömmel mutatják a fényképeket, és boldog büszkeséggel mesélnek róluk. Nyugdíjas korban azonban az egészség nem mindig magától értetődő, ezért a nyolcvanadik születésnapját ünneplő Koltai Rezsőnek, szeretett lelkészünknek elsősorban gyógyulásáért imádkozunk, és köszöntjük azzal az énekkel, amit Margaréta lánya esküvőjén is énekelhettünk:

*Serkenj fel kegyes nép, mosolyog az hajnal,
Aranyszál tollakkal repdes mint egy angyal.
Ingó-bingó zöld fűszál szépen felöltözik,
Liliom, rózsával meg is törülközik.
Amennyi fűszál van a tarka mezőbe,
Amennyi vízcsepp van a tenger medrébe,
Annyi áldás szálljon Rezsőnek fejére.*

Pitlik Pálházi Katalin
a Malmöi Magyar Protestáns Gyülekezet felügyelője,

Szász Örs, Szász Hunor, Toró Orsolya, Toró Boróka, Fazakas András konfirmandusok, mögöttük Molnár-Veress Pál és Nagy Gábor lelkészek

KONFIRMÁLTAK 2004-BEN

Ragyogó idővel köszöntött ránk idén pünkösd ünnepe, s ez a ragyogás otthonra lelt a szívekben, a lelkekben, a lélek tükrében, a szemekben is. 1993 óta megszakítás nélkül, minden évben, idén a tizenkettedik alkalommal jöttünk össze az ország minden sarkából azért, hogy részt vegyünk ifjaink ünnepi vallástételén, a konfirmációs istentiszteleten. Szokás szerint pünkösd szombatján kerül sor a konfirmandusok vizsgájára, melyen számot adnak keresztény hitünk alapjainak ismeretéről, a kateoktatás során tanultakról. Az idén konfirmált öt fiatal Nagy Gábor segédlelkész készítette fel a számadásra, s a jelenlevő egyháztanácsi tagok egybehangzó véleménye szerint ifjaink komolyan vették mindazt, amit szüleik, nagyszüleik annak idején egy életre szólóan megfogadtak, s a mindennapi életben igyekeztek is valóra váltani.

Találón szólt az igehirdetésben Jóel próféta szava: "Azután kitöltöm majd lelkemet minden emberre. Fiaitok és leányaitok prófétálni fognak, véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok látomásokat látnak." Mert hogy véneink mernek nagyot és merészet álmodni, az csak annak a hitnek tudható be, melyet a Lélek ajándékaként kaptak. Lehet,

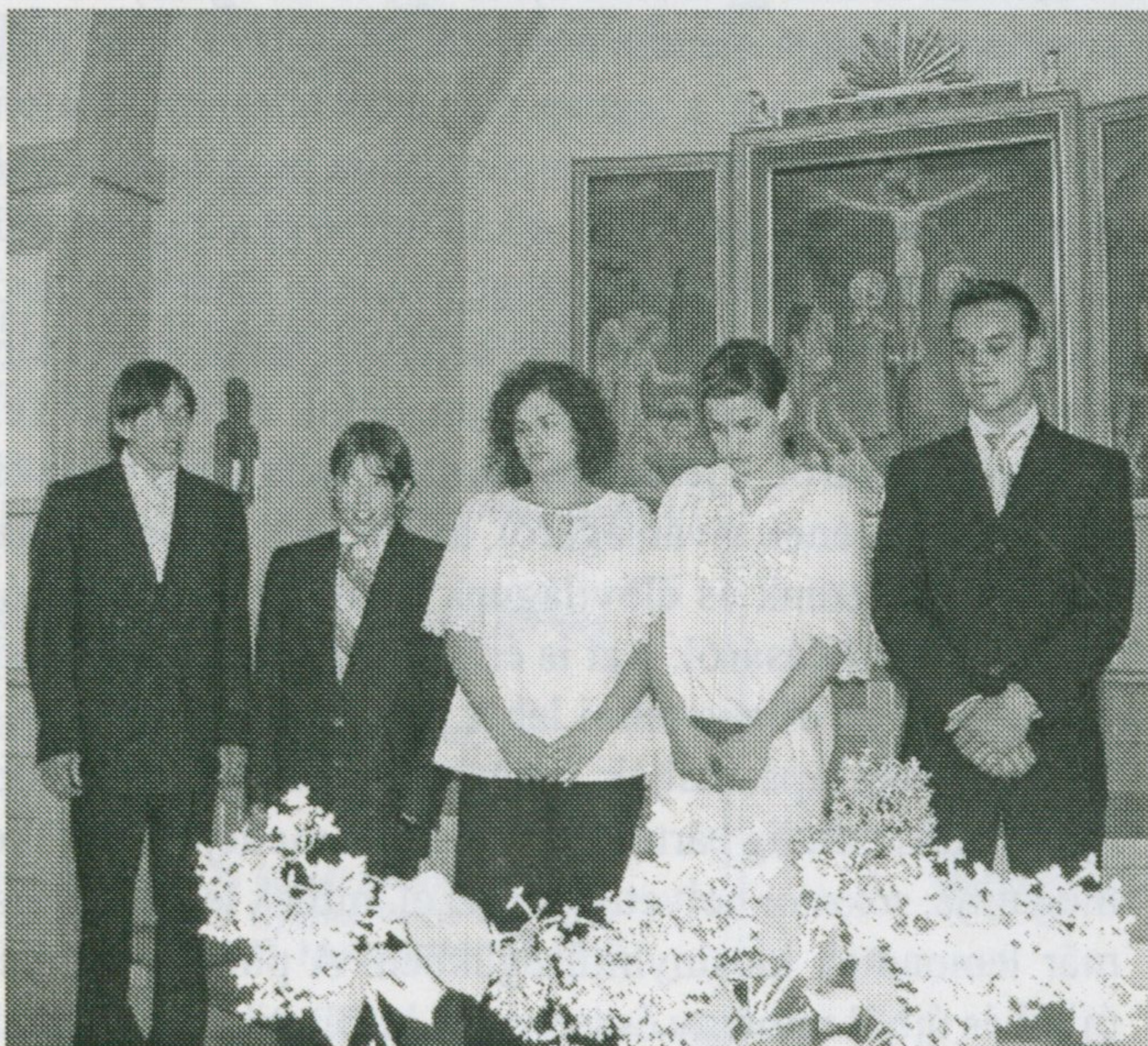
hogy ifjaink számára hihetetlennek tűnik, látomásként hat, amikor a szétszakitottságból, melybe beleszülettek, szinte szemük láttára gyúródik újból egybe az egész; amikor az egykor világgá mentek egyre többen térnek haza, mert ma már hiszik, hogy a tegnap még csak látomásnak mondott legmerészebb álmok immár otthon is valósággá válhatnak. Fiaink és leányaink ajkán egyre gyakrabban hallani jövődöt mondó prófeciákat, a holnap sötét bugyráról szólókat éppúgy, mint reményt keltőket. Érzik, egyre többen, hogy mint a próféták korában, nekik is szólniuk kell a közelgő vészről, a jelenben tán a globalizálódó világ léleknélküliségének sivárságáról, az Istentől ajándékkal kapott környezetünk és élővilágunk esztelen pusztításáról, jövőnk elherdálásáról. Azt is érzik, hogy nem elég a bajt észrevenni, de ellene tenni lehet, sőt azt megelőzni kell! Önmagukban tapasztalják, hogy ha erejük kevésnek bizonyul, valaki mindig pártfogóul szegődik melléjük, erejüket megújítja, sokszor helyettük végzi el, minek lehetőségéről már lemondtak kicsinyhitűségükben. A pünkösd Lélek újból és újból mintegy észrevétlen kitöltetik rájuk, mindannyiunkra, és megtermi bennünk a csodát!

A Barozda népzene- és régizene-együttes a Trogared-templomban
Simó József, Toró Lajos, Bokor Imre és Simó Csongor

Pünkösdi népének, minden kor emberének megígértett a Pártfogó, a Szabadító, aki akkor is eljön, ha létben kételkedünk, de aki késlekedhet is, sőt tán el se jő, ha csupán saját erőnkben bízva szeretnénk magunk közé "várásolni" őt. Amint a csodák is akkor történnek meg, amikor nem hinnők, és tán el is maradnak, ha csodaváró télességgel várjuk bekövetkeztüket.

Nem volt véletlen, a maga nemében mégis csoda volt az, hogy néhányan, kik otthon húszegynéhány évvel ezelőtt már hallottuk őket, most "élőben" találkozhattunk az Erdélyből elszármazott Barozda népzene- és régizene-együttes immár 17 éve Eskilstunában élő tagjaival, ugyanis Toró Lajos két lánya is ott volt a konfirmandusok között. Játékuk új színt, új hangot hozott a Trogared-templom, úgyszintén a tângagärdei gyülekezeti otthon sokat megélt falai közé. És késő estébe nyúlón újból szállt a dal, a tiszta forrásból fakadó, mint egykor otthoni barátok között, és emelkedett a lélek az egyazon nyelven ugyanazt értők megmegújuló, újrászülető közösségében.

A cikkünkhöz mellékelte fényképeket Fazakas András (Eskilstuna) készítette

Pünkösdi szombatján, 1998 óta immár hetedik alkalommal rendeztük meg az Ige és anyanyelv versmondó és bibliaolvasó versenyt is gyermekeink számára. Mint mindig, most is nagy izgalommal gyűltek egybe szülők és ismerősök, anyanyelvi oktatók és szorgalmas diákjaik, hogy együtt örvendezzenek kicsinyek és nagyok közös sikerében. Mert vitathatatlanul közös siker az, hogy az anyanyelv megtartó közösségétől távol, a többnyire már itt, idegenben született gyermekeink ajkán úgy zengenek Balassi, Petőfi, Arany vagy Áprily strófái, mintha e viking földön is hont foglaltak volna. S ha a földet nem is, de gyermekeink szívét mindenképpen meghódították és

A göteborgi "Tavaszi szél" gyermek-táncsoport most is elbűvölte a lelkes nézősereget, melynek elismerése és köszönete az oktatóknak is szólt.

fogva tartják e századokon át szárnyaló ígék, a sorokban megbúvó rímek és ritmusok, a szavakba öntött gondolatok. Ím érdemes küzdeni, érdemes fáradozni, olykor lemondani és áldozatot hozni. És érdemes hinni, hogy Isten Szentlelke közöttünk van nap mint nap, e távoli vidékre szakadt kis nyájával is, és megtermi bennünk és általunk az egyet hallás és egyet értés pünkösdi csodáját.

Molnár-Veress Pál

VENI SANCTE SPIRITUS

Pünkösdkor meg-megújuló szokás a Lélekről, annak kitöltetéséről szólni. Gyakran tapasztalhatjuk, hogy sokan, sokszor elvesznek a kettős tüzes nyelvek beszédében, szélnek zúgásában és a határok légiesítéséről való szólásban. A keresztény igehirdetői tradícióban is sokadszorra sokadlagossá válik annak a kisprófétának az üzenete, aki egy ítéletes korban hirdet nagy örömet, s talán a titkokon túlonit is látva hirdeti mindazt a Szentlélekről, amit ő még csak ígéreteken birtokolt, de számunkra megtartó üzenet lehet. Jóel ő, akivel együtt kérhetjük: Veni Sancte Spiritus - Jövel Szent Lélek!

A biblia, avagy az ószövetségi kor kutatói és ismerői azt tartják, hogy Jóel könyve megírását egy az egész térséget sújtó sáskajárás motiválta. Ami egykor Egyiptomra népére nehezedett, az Izraelt is elérte, ha nem is nyolcadik csapásként, de Isten ítélete gyanánt. A sáskák kártékony siserehada nyomába az éhínség lépett, melyet járvány és dögvész követett. Ebben a vigasztalan helyzetben, a teljes összeomlás közepette szólal meg Petuél fia, Jóel, felkínálva a lélek általi megmaradást. Első és leglényegesebb üzenete, hogy *van jövőd*: "És leszen azután..." Istennek számunkra is van egy "azutánja". Amikor csak annyit értünk az életből, hogy valami végképp elveszett, amikor valamiben végképp megkevesbedtünk, amikor valakit végérvényesen elveszíteni láttunk vagy hittünk, amikor álomfáink reménységét tőig rágták, és munkánk minden zöldellő hajtását már megemésztették, jusson eszünkbe, hogy Istennél számunkra is van egy "ama napon", van egy elkészített jövőd. Az "ama nap" minden meglévő múlandó megszűnését jelenti, melyet az ő romolhatatlan országa vált majd fel. Ez nekünk ma annyit jelent, hogy van jövődünk. Isten a múlandóságot hirdető világrend helyett az ő romolhatatlan rendjét építi. Már most is, akár itt is, bennünk is, Lelke által.

Az ókori egyházatyák ezt úgy vallották meg: *semper maior* (mindig nagyobb). A mi Istenünk mindig nagyobb, mint amit gondolni vélünk vagy mondani tudunk felőle, mindig nagyobb, mint fájdalmunk, problémáink, erőtelenségeink, életünk vagy meghalásunk. Ő a halál felett is úr. S amikor nagy nyomorúságunkból szabadulva felcsillan előttünk az új lehetőségek hajnala, egy új reménység, az csak azért lehetséges, mert Isten az "ama napon" teljességének ízét már most engedi nekünk megkóstolni. A Lélek által megadatik a kiváltság számunkra, hogy ne a múltból, hanem a jövődől nézve lássuk jelenünket. Tisztán és világosságban. Megtanulunk látni, hallani és szólni. Megtanulunk nem látni, tudni, megfejtetni, sorrendbe rakni a dolgokat, hanem hinni. Bár való igaz, hogy a mai ember nem megismerni, látni akar, mint inkább begyűjteni, felhasználni és eldobni. A mai közgondolkodásból elveszett az az értelem, hogy keressük a megoldásokat, a világos beszédet, a kulcsot, s továbbra is botorkálunk a sötétségben. Pedig ahol sötétségvan, ott az ember tör és zúz, ütközik és botladozik. A fényben nem teszünk felesleges utat és kerülőt. Jézus világosságában nem

csak megszólalok, de megszólítható is vagyok, nem csak kérdezzek, de megkérdézhető is vagyok, nem csak látok, de látható is vagyok.

Mégis, mi ment tönkre bennünk? Az a belső valóság, amely felfogja, hogy nekem szólnak, engem kérdeznek és látnak? Ez juttatta az embert ily kozmikus keserű magányra? Mind gyakrabban látogatnak és törnek ránk azok a bizonyos megfeleztelen órák és percek, amikor egyedül érezzük magunkat. Sokakat négy fal zártságában, némelyeket elhagyatott intézeti ágyon, valakiket pedig zsibongó társaság és rokonság közepette, de átéljük a két nagy egyedüllét, a születés és halál közti magányt. Ma már a postás sem csenget, a közérftes nénit sem ismerjük, nem beszélve szomszédainkról, felebarátainkról, társainkról. Ez a beteljesületlen érzés nekienged bennünket annak a megszokhatatlan élménynek is, hogy senki se kíváncsi rá, milyen gyilkos közlendővel vagy életadó szóval nyitunk ajtót és otthont. Szabó Magdával vallom: "... a neandervölgyi ős nyilván akkor tanult meg könnyezni, amikor először élte át, hogy egymaga diadalmaskodik a hazahurcolt bölény mellett, nincs kivel megosztania a harc élményét, nincs kinek megmutatni sem a zsákmányt, sem sebeit." Milyen igaz, és mennyire szomorú!

"És leszen azután, hogy kiöntöm lelkemet *minden* testre" (Jóel 2, 28a) - kiáltja bele magányunkba a próféta. ez az ígélet nekünk szól, ez az áldás ránk is hull. A pünkösdi evangélium mindenkire éppúgy érvényes, ahogy mindenkit el is kötelez. Azért evangélium, mert *minden* test megelevenedhet és élhet. Túllép minden emberi határon, ölelő karja még szélesebbre tárulkozik, és személyválogatást nem ismerő szeretetébe fogad mindannyiunkat. A test szó ebben az összefüggésben az ember esendő voltát fejezi ki, mint aki végzetesen és halálosan hiányolja önmaga igazi valójának szellemi létformáját. Mert ily koparak, terméketlenek és gyümölcstelenek vagyunk lelki elhagyatottságunkban. De ő adja az égi áldást mindenkinek, aki segítségül hívja őt. Egészen abban az értelemben, ahogyan maga Jézus beszél róla: "Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám és igyék. Aki hisz énbenem, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből" (Jn 7, 37-38). Igen, a jézusi lelkület nyomában élet és világosság támad bennünk, mert a világosság az élők hasznára adatott, bennünk és általunk. Mert ő nem csak felettünk és mellettünk való, de bennünk lakozó Isten akar lenni, hogy sose érezzük magunkat egyedül. Tanít, emlékeztet, tanácsol és szól hozzánk, amikor "nincs emberünk". Lakozást vesz bennünk, bár nem ünnepit, nem is alkalmit, hanem maradandót. Mindez nem erőszak. Az életében megkeseredett prófétának, Illésnek sem a földrengésben, sem a tűzben, hanem a halk és szelíd hangban jelent meg az Úr. Ő nem tolakodik, bennünk is annyit halad előre, amennyivel szabad döntésünkkel engedünk neki, mert "ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság" (2Kor 3, 17). Szabadon pazarolhatjuk szeretetünket, bátorsággal megállhatunk a

gondok sodrásában anélkül, hogy összeroppantanának, mert már élünk, hallunk és látunk, a testen, a láthatókon túl is. Már a miénk, "amit emberszem nem láthat és emberszív meg sem gondolhatott." Ő lesz a mi világosságunk. Ám mennyire fontos, hogy soha sem a fénybe, a lámpába vagy a napba nézünk, hanem mindazokra a dolgokra, amelyeket a fény megvilágít. Ha a fényforrást eltakarjuk, nem csak a világítótest marad elrejtve, de körülötte minden. E tekintetben Bonhoeffernek adhatunk igazat: "Az elrejtett életmódba való menekülés az elhívás megtagadása." Legyünk hát láthatóvá, hallhatóvá, megszólíthatóvá és érthetővé. Lépünk elő arctalan egyedül-létünk-ből és értsük meg egymás értékeit, fájdalmát, örömet és szavát. Mi, egy nyelvet beszélő, egy töből és törzsből származók, mintha új bábeleket építenénk, elbeszélünk egymás feje fölött, füle mellett, és sokszor háta mögött is. Összezavarodunk és eltávolodunk. Ahogyan Kozma Zsolt leleplezően ír egy helyen: "A Bábel-szindróma kérdése nem is a soknyelvűség, hanem a "sokfűlűség". Ezt a pünkösdi történet igazolja, ahol egyáltalán nem volt baj, hogy az apostolok kezdtek más nyelveken szólni, mert ennek ellenére hangzott a bizonyágtétel: "Halljuk, amint szólják a mi nyelvünkön Isten nagyságos dolgait!" (ApCsel 2, 4; 11) A közlés által megvalósuló közösség - a *communitas* és a *communicatio* kölcsönhatása - a Lélek munkája." A biblia nyelvén úgy is mondhatnánk, hogy a pártfogónkul és vigasztalónkul segítségül Hívott (Para-klétos) hív el, szólít és szólaltat meg bennünket, akik az övéi lévén az ő elhívottjai (ek-klétói) vagyunk. Ezt nevezi Szentírásunk egyháznak (ek-klésia). Hívás, elhivatottság, s elhívottak közössége ma is épp úgy összetartoznak, mint a Szentlélek és Krisztus Egyháza.

Az ő pártfogása nélkül vigasztalanok, erőtlének és tanács-talanok maradunk lelki magányunkban. Ám élhetünk vele és általa is. Vehetjük a Szentlelket, amely annyit jelent, hogy kapjuk az ő ajándékait. Így beteljesednek a jóeli ígéretek: "... és prófétálnak fiaiok és leányaitok; véneitek álmokat álmodnak; ifjaitok pedig látomásokat látnak" (Jóel 2, 28b). Mert ott, ahol Isten Szentlelke betölti életünket, ott a dolgok megszokott rendje megváltozhat. Való igaz, aludni és álmokat látni a fiatalok szoktak, ahogyan az Isten dolgai iránt való érdeklődés és beszéd inkább az idősebbekhez áll közelebb. Ahol ő jelen van, ott ezek a meghökkentő különbségek ma is feloldódhatnak. Megtörténhet, hogy valakinek a kezében az alkoholos pohár úrvacsorai kehellyé változik. Megtörténhet, hogy a káromló szájából imádságos ajak lesz, vagy az önmagának gyűjtő marokból adakozó kezek támadnak, rúgódozásból szaladás, hallgatásból meghallás. Az egész Szentírás ilyen átváltozásokról beszél: a csaló Jákóbból Izrael lesz (1Móz 32, 27-28), a vámszedő Lévíből a Máté evangéliumát lejegyző tanítvány (Mt 9, 9), Simonból a Jóna fiából Péter apostol, a keresztyéneket gyilkoló Saulból pedig Pál. A sorozat tovább folytatható lenne, de felesleges, mert Krisztus ma élő és szolgáló egyháza ezen csendes csodáknak tanúja és élő hírmondója. Ilyen változásokat akar a Lélek ma is. Hagyjuk hogy megtegye, ha akarja, akár meghökkentő módon is.

Szentírásunk nagyon gazdag képekben beszél a Lélekről. Egyszer szél, amely arra fúj, amerre akar (Jn 3, 8), eső, amely magasból árad a pusztára (Ézs 32, 15), vagy templom küszöbe alól áradó forrás, mely folyammá válik, s nyomában gyógyulás

és élet támad (Ez 47). Ő uralta már a teremtés ősvizeit is (1Móz 2, 7), s ugyanolyan személy, mint az Atya (Mt 28, 19), hiszen tanít és emlékeztet (Jn 14, 26), esedezik értünk (Rm 8, 26), megcsalható (ApCsel 5, 3), megszorítható (Ef 4, 30), aki ajándékaiban részesít (ApCsel 2, 38), valamint igazságra elvezet (Jn 16, 13). Jézus vállás galambként nyugodott meg (Lk 3, 22), s a róla bizonyágot tevőket eltölti (Lk 1, 35. 67).

Bizonyára sok igaz és szép tanítás mondható el a Lélekről, aki mindaddig megfeythetetlen és kibeszélhetetlen felség marad számunkra, míg nem élünk erőterében, nem ízleltük meg gyümölcseit a valóságban (Gal 5, 22), s nem vettük azt a békességet, melyet Jézus kínál az övéinek. Búcsúbeszédében megnyugtatja megrettent tanítványait, hogy nem maradnak magukra; az ő békessége mindvégig megmarad, velük marad. "Békességet hagyok néktek, az én békességemet adom néktek: nem úgy adom néktek, amint a világ adja, ezért ne nyugtalanodjék a ti szívetek, se ne féljen" (Jn 14, 27). Milyen becses szó: békesség. Mégis mennyire érezzük, hogy mennyire devalválódott. Talán nem volt emberi történelmünknek még egy olyan korszaka, amely ennyi békeszerződést kötött volna, s mégis ennyi háborúság lenne. Láthatjuk, hogy a világ minden gyarlósága és lelketlensége ellenére nem oly szegény, hogy ne tudna valamilyen békét kínálni. De milyen áron? Hogyan adja?

A világ, amelyben a valódi békesség evangéliuma útjára indult, döbbenetes hasonlósággal beszélt a békességről. Az ókori görögök Eiréné istennő képében imádták, aki mintegy karjában magával hordozta a gazdagság és a jólét kisgyermekét, Plutoszt. Hasonlóképpen a rómaiak, akik Pax istennőnek hódoltak, kinek fejét a dicsőség szimbóluma, a babérkoszorú díszítette. Úgy vélték, a béke dicsőséget ad Róma népének és az egyénnek egyaránt.

Jézus békessége azonban nem ilyen természetű, - minőségileg más és több. Akkor is érvényes, ha nem roskadozik asztalod, sáskák vagy más égi ítélet tette semmivé emberi erőfeszítéseidet, s akkor is megtartható, ha nem kell félned, hogy eltörik a kenyered botja. Akkor is élő és ható, ha nincs nemzedeknek, hazádnak vagy csalárodnak dicsősége, s ha szidalmak és bántások közt töröd meg mindennapi kenyered. Az ő fején töviskorona díszleg, nem babérkoszorú. De mintha világunk semmit sem értene a kétezer éves tanításból, s mintha népünk-ből is kikopott volna ez a belső lelki becs. Ez a világ még mindig csak szónokol és diktálja a békét, nem érzi, hogy annak a belső folyamból kell táplálkoznia.

Jóllehet 84 éve annak, hogy június 4-én népünknek is békét diktáltak. Minden volt az számunkra csak békesség nem. Azóta öt sebből vérző magyarságunk nem talált igazi gyógyulásra. Jóel szava most is az életre, megmaradásra, belső békére hív. Nem azt mondja, hogy béküljünk ki az igazságtalansággal, de azt igen, hogy béküljünk meg önmagunkkal, felebarátunkkal, Istenünkkel. Mert "aki segítségül hívja az Úr nevét, megmenekül" (Jóel 2, 30). Hívjuk hát Urunk segítségét, lélekben és igazságban imádvá őt, hogy legyen maga az Úr a mi békességünk! (Mik 5, 5)

Veni Sancte Spiritus!

Nagy Gábor lelkész

VELÜNK AZ ÚR TÁBORBA SZÁLL

"Az Ige köszálként megáll, megszágyenül, ki bántja. Velünk az Úr táborba száll, Szentlelkét ránk bocsátja" - hangzik Luther bizonyágtétele a 16. század viharos időszakából. Hitvallása azóta is oltalom idősnek és fiatalnak, az Úrban mentsvárra és menedékre találóknak, s mindazoknak, akiket Igéje és Szentlelke által ma is megtart, megőriz és vezérel. Mert velünk most május 19-23. között az Úr táborba szállt, és velünk volt áldó jelenlétével mind a Cimborá Aggarp-i, mind a SOMIT Tángagárde-i jubileumi táborában. Mindkét rendezvényt egyházi közösségünk nemcsak támogatta, de segédlelkésze szolgálatával igyekezett gazdagítani annak s zellemi-lelki tartalmát. Megnyitó áhítat, imádságok, záró istentisztelet, bibliai témájú előadás mind kiváló alkalmak annak, hogy a teremtő és megváltó Istenünk szeretetéről szóljon. De ha mi emberek mind elnémulnánk is, a Fennvalónk dicséretét zengené az egész teremtett természet, s a sziklából is tudna prófétákat támasztani; ahogyan neki

mondott dicséretet a napfény és a szél, fák és kövek, tücskök és madarak, s róla duruzsolt az esti tábortűz, s róla hallgatott a csend is. Bizonyára volt és marad olyan gyermek is, akinek szívében is fellángolt valami a belső szikrából, és megérezve értette, hogy a világosság a sötétségben fénylik, láthatóknak és láthatatlanoknak egyúgyanazon teremtője, fenntartója és mozgatója van. Ő az, ki nemcsak körülöttünk, de bennünk is rendet akar teremteni békessége által. A tábortűzek paraszából jutott még a fiatalokkal való vitabeszélgetésekre is, ahol az élet nagy kérdései közül nem hiányoltuk az istenlét örök s megoldatlan problémáját sem. Ady száz éves kiáltása visszhangzik fülemben az élmények után: "Higyjünk hát a van-vagy-nincs Úrnak / mert szörnyűséges, lehetetlen, / Hogy senkié vagy emberé / az Élet." (Menekülés az Úrhoz) Bizony ő az élet Istene. A legszentebb logikán, a leg tudatosabb filozófián is mindig túlmutat egy élő érv, egy megszentelt élet, mert maga az élet megcáfolhatatlan.

A fenti és a jobboldali hasámban álló, a Cimborák gyermektáborban készült képeket ifj. Vaszi Árpád fényképezte és bocsátotta lapunk rendelkezésére.

A Cimborák tábor célkitűzései kétségtelenül magaslatosak: nemzetvédelem, magyarságszolgálat, anyanyelvi és irodalmi értékeink átadása, jelen esetben Petőfi Sándor János Vitéze által. Az eredmény elsőként abban vált kézzelfoghatóvá, hogy megannyi elhivatott ember szeretetét, gondoskodását megosztani akaró, szolgáló kéz és szív működött együtt, összhangban, hogy gyermekeink, ifjúságunk, jövőnk értékhozó maradjon. Mindezt nem ideologizálva, csak úgy spontán, természetesen, cimborásan, testvérek és barátok között.

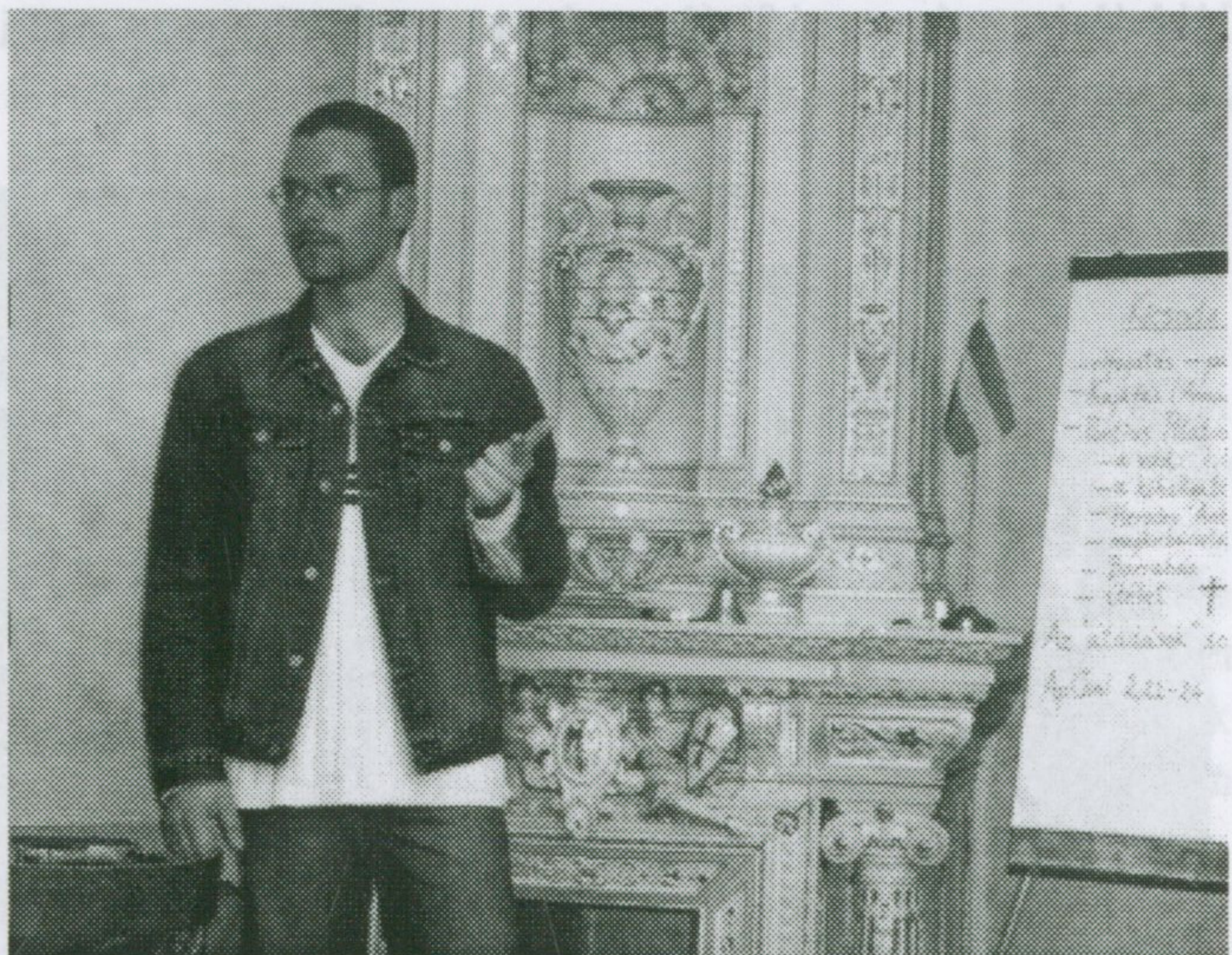
Hazatérve vajon mit vittek haza ifjaink, magyarjaink? Egy bizonyos: ugyanaz a kérdés fogad majd minden hazatérőt, mint a nagyszülőt az unoka részéről: mit hoztál? Teljesen lényegtelen, hogy az unokának megvan-e mindegy, vagy jóllakott-e, kérdése az érkezőhöz mindig ez: mit hoztál? A nagymama táskája megnyílik, és sohasem üres, a legértékesebb kerül ki abból, mert készült és gondoskodni akart. Mit hoztunk hát kétezres éves kereszténységünk, ezeréves magyarságunkból? Mit viszünk haza a táborokból, mit tettünk lelki batyuinkba?

Nyilván, hogy a keresztény értékek nem mindig és mindenben tarthatnak igényt elfogadásra. Tagadhatatlan, hogy nemegyszer találkozunk ragados érdektelenséggel, testi-lelki renyheséggel, orunkra koppantó közönnyel, látva ennek a társadalomnak a vergődését. Örkény István az egyik ötpercesében így retteg: "Félek, hogy ráragadok egy légyapírra." Láttunk már bizonyára ilyet; minél jobban vergődik, verdes szárnyaival, annál inkább rabja lesz. Repülne, de rajta van menthetetlenül. Ráragadunk a láthatókra, a foghatókra, amit a fogyasztói társadalom nyugati kultúra címen lógat az orunk elé.

Egy néhány napos gyermek- vagy ifjúsági tábor soha nem fogja tudni ellensúlyozni azt, amiben az év minden más napján élünk a datik. Az ilyen alkalmak viszont lehetőségei a készülésnek, a gondoskodásnak, az értékmentésnek és a lelki gazdagodásnak. Alkalmak, amelyeket a résztvevők vagy kihasználnak, vagy nem.

A mi feladatunk alkalmakat teremteni, és hagyni, hogy a Lélek átjárjon mindannyiunkat, körbelengje tábortüzeinket, betöltse életünket. Istenünk áldása legyen a továbbiakban is a táborok szervezőin, a gondoskodók, a megelégtetőkön egyaránt; mindaddig, míg van kinek adnunk.

E két alsó, valamint az előző oldalon levő, a SOMIT jubileumi táborán készült képeket Begazy Balázs készítette és bocsátotta lapunk rendelkezésére.

Tóth Károly Antal

Az uralom eszközei

A globalizáció eszmei alapjai a társadalmi gyakorlatban*

Sokan igyekeznek úgy feltüntetni a globalizációt, mintha az egy lényegében évszázadok óta elkezdődött természetes folyamat betetőzése, ígéretes kiteljesedése lenne, amelynek során megvalósul az emberiség régóta kíváncsított funkcionális egysége, és lehetővé válik a világproblémák közös erőfeszítéssel történő megoldása. A globalizációnak a bírálók által felmutatott számos negatívumát áthidalható kísérőjelenségnek, esetleg távlatosan kiiktatható gyermekbetegségeknek tekintik, amelyek szerintük nem módosítják lényegesen a jövőbemutató kibontakozás derülítésére feljogosító jellegét.

A globalizáció valódi természete a legközvetlenebbül a pénz működésében érhető tetten, ezen a téren jelentkezik a legnagyobb különbség az előző korokhoz viszonyítva. Ma a fő jelszó a *szabad mozgás*; ezt a világ egységesülésének alapvető követelményeként szokás hangoztatni. Mintha nem is lenne többé jövő az emberek, az áruk, a szolgáltatások, a gondolatok és a tőke minden korlátozástól mentes „szabad áramlása” nélkül. A főhangsúly kétségtelenül a tőke szabadságán van. A soha nem látott méretű pénzügyi összefonódások és tranzakciók világában élünk, amelyek mind áttekinthetlenebbé és az erre hivatott szervek számára mind ellenőrizhetlenebbé válnak, ezáltal lassan kikerülnek a nemzetgazdaságok hatásköréből. A tőke és az állam szélsőséges szétválásának vagyunk tanúi. Ebben az új helyzetben a politika a nagy pénzügyi erővel rendelkező nemzetek fölötti erők vazallusává válik, hiszen ez utóbbiak tartják ellenőrzésük alatt az országok gazdaságának működését, és nem csupán jutalmazni képesek, hanem büntetni is, például tőkekivonással. Így válik valóban eggyé a pénz és a hatalom.

A pénz szabad mozgása során nem oda megy, ahol szükség van rá, hanem ahol a legnagyobb mértékben gyarapítani tudja önmagát. Az a társadalom, amelyik magához akarja csalogatni, le kell építse az igényeit, mérsékelnie kell a nagy cégek jövedelmének megadóztatását, és korlátoznia a szociális juttatásokat.

A globalizációnak indult világban a nagy haszon-szerzés egyik gyors módja országok valutái leértékelésének hatalmas tőkeerővel végrehajtott tőzsdei manipulációkkal történő kikényszerítése. Ennek számos példáját

ismerjük az utóbbi másfél évtizedből. A pénzszivattyú működésének egyik válfaja ez, hatására népek munkájának gyümölcse vész el, szinte napok alatt egész nemzetek lesznek szegényebbek. Ilyenkor a spekuláció globalizációjának a tanúi vagyunk. Szabad rablás ez a javából.

Minden jel arra mutat, hogy a világ kormányai nem tudják, esetleg nem is akarják megfékezni az előbbieken vázolt folyamatokat, de az is lehet, hogy a retorzióktól való félelmükben meg sem merik kísérelni, hogy gátat vessenek a tőke rablóműködésének.

A globalizáció célja, hogy a pénz urai – vagy mindezenre legbefolyásosabb köreik – közvetlen gazdasági beavatkozásokkal, a politika háttérhatalmaiként megszerezzék az emberiség fölötti uralmat. A legnagyobb gazdasági és politikai (no meg persze katonai) hatalom ma az Amerikai Egyesült Államokban összpontosul, ezért természetesen ez az ország képviseli eme törekvést, vallja saját céljának a globális világhatalom megvalósítását. A világ pénzműveletei nyereségének nagy része minden bizonnyal az ő gazdaságába áramlik. Ezért valószínű, hogy megvétőzna minden olyan kísérletet, amely a jelenlegi nemzetközi pénzügyi rendszer megváltoztatására irányulna.

A kommunista uralmat megtapasztalt népek a rendszer összeomlásakor azt hitték, hogy eljött a szabadság, a jólét és az emberi méltóság érvényesülésének ideje. Ehelyett – egy kedvező pozícióban maradt vagy oda valamilyen módon bekerült réteg kivételével – a nagyfokú elszegényedést, a létbizonytalanság mérhetetlen növekedését, a kiszolgáltatottság eluralkodását élték meg. Ilyen körülmények között a szabadság gúnyosan csengő szó marad csupán. S bár munkahelyeik továbbra is bármikor ezer mérföldekre költözhetnek „szabadon” a fejük fölül, viszonylag szerencsésebbeknek hiszik magukat a zon országok lakosai, akiket lenézett páriákként ugyan, de mégiscsak bevettek az Európai Unióba.

Furcsa módon a kommunista hatalom végével hirtelen pénzhiány támadt a nyugati országokban is. Mintha a politikai ellenfél kiszenvetésével úgy ítélte volna meg a tőke, hogy itt az ideje kritikusan átértékelni a népjólét fogalmát, és a saját számára nyereségközpontúbbá tenni minden emberi tevékenységet. Ezt a folyamatot szolgálja a *mindent magánosítás* dühöngő láza is, amely nálunk, Magyarországon is látványosan pusztít.

Mint ismeretes, a világon évről évre gyors ütemben nő a szegény és a gazdag országok közötti különbség, mint ahogy az egyes országokon belül is mind nagyobb a távolság a tehetősek és a köznép között. A történelem fo-

* Elhangzott Budapesten, 2004. június 4-én, a Magyarok VI. Világkongresszusán, A magyarság és a Nyugat/ Magyar nemzetstratégia az Európai Unióban tudományos és nemzetpolitikai konferencia 2. szekciójában, A globalizáció és a magyarság előadássorozat keretében, A globalizáció és demokrácia - magyar nézőpontból témakörben.

lyamán talán soha nem volt ilyen mértékű a kizsákmányolás, mint napjainkban. Az Egyesült Államok, a szabadság legendás letéteményese pedig, a 2001. szeptember 11-i, rendkívül ellentmondásos és tisztázatlan események ürügyén, hazug és hitvány politikusainak vezetésével, az ország alkotmányának érvényét csorbítva, megnyirbálta polgárainak emberi jogait, és megnyitotta a globalizálás fegyveres frontját a világban. Még nagy árat fizethet azért, hogy megvetett és talán a leggyűlöltebb ország lett valamennyi között, hiszen kétséges, hogy a gyűlöletet erőfölénnyel hatásosan féken lehetne tartani.

*

A társadalmak legtökéletesebbjének beállított globalizált világ, állítólag jövőnk egyetlen számbavehető reális perspektívája, korántsem a szabadság, az egyenlő lehetőségek vagy legalább az ésszerűség hazája.

A *tőke szabad áramlásának* biztosításával minden felvásárolhatóvá válik a nagy pénzek tulajdonosai számára. Így valamennyi leendő haszon is az ő birtokukba kerül, országok és kontinensek lakosai válnak bérmunkásaikká, és ingatlanjaik révén ők lesznek a legvédelettebbek, ha a mai, biztosítékok nélküli konvenciókon alapuló, mestersegesen felfújt pénzügyi rendszer egy napon „véletlenül” kártyavárszerűen összeomlik.

A *szabad kereskedelem* azt jelenti, hogy a magasabb technológia vagy az olcsóbb munkaerő birtokosa, a több támogatást élvező, vagy aki dömpingárakat lehetővé tevő tőkeerővel rendelkezik, megfojthatja versenytársait. Nem egy ország mezőgazdaságának és iparának egész ágai mentek és mennek tönkre emiatt.

Az *árak szabad forgalmának* hangsúlyozott igényét ma főleg az indokolja, hogy a termékek mindinkább ott készülnek, ahol nagyobb haszonnal állíthatók elő, nem pedig ahol igény van rájuk. Ez a szállítások volumenének óriási növekedését, ezáltal a környezet fokozottabb szennyezését és a behatárolt mennyiségű természeti források elfecsérelését eredményezi. Ez történik minden esetben, amikor a nyereséget teszik meg az „ésszerűség” alapjává. Ahol a globalizáció megjelenik, ott ennek az ésszerűségnek a jegyében rohamos pusztulásnak indul a természeti környezet, és haldokolni kezd az emberek lelki igényeivel összhangban kialakult hagyományos helyi életforma.

Az elgyökértelenedés globalizációját éli meg a világ. Ennek nagy gyakorlati jelentősége van: a gyökereiktől megfosztott emberek (az „egyedek”) könnyebben irányíthatók külső behatások és sugallatok által. A Ceausescu nevű volt román diktátortól kiagyalt falurombolásokat a most alakuló új világrend (más stílusban ugyan, de minden feltűnés nélkül) játszva végrehajtja – nem csak a környezetünkben, hanem még a lelkünkben is. Ennek kitűnő eszköze többek között „a munkaerő szabad áramlása”.

Az említett tényezők közül – mind elméletben, mind a gyakorlatban – a pénz lenne az, amelyik a legkönnyebben, a legegyszerűbben áramoltatható, mondjuk azokra a vidékekre, ahol szükség van rá. De nem: menjen csak a

munkaerővé „avanzsált” ember oda, ahol a pénznek van éppen szüksége őreá, és annyiszor és olyan távolságokra vándoroljon, ahogy ezt a kialakított helyzet megköveteli tőle. Az elgyökértelenedésnek fontos momentuma a szülőföldtől való elszakadás; ezt a lehetőséget az új világrend urai nem szalaszthatják el. A munkaerő menjen külföldre is, hogy az idegenek közötti élet élménye is porhanyósabbá tegye. Mert hiszen *nem tanulni, nem tapasztalatot szerezni megy*, emberi méltóságában sérthetetlenül, a bármikori visszatérés lehetőségének birtokában (akár a „sötét középkor” kötelező külföldi tanulmányutat tevő mesterlegényei), hanem *megélhetést keres*, ehhez személyiségéből is árat kell fizetnie, és a körülmények alakulása folytán a hazába legtöbbször nem nyílik számára visszaút.

A népek nagy összekeverésének elsődleges áldozata Európa lesz. Az a cél, hogy – legalább etnikailag – olyanra váljék, mint az Egyesült Államok. A világban százmilliók várják, hogy földrészünkön üthessenek tanyát, jelentős részük politikai elnyomásra vagy akár üldöztetésre is megalapozottan hivatkozik. A világpolitika, még a nemzetközi jog is többnyire az elnyomókat támogatja, elősegítve ezzel a viszályok magvát elvető népmozgásokat. A joggal aggódó európai polgárok többsége ugyanis nem a multikulturalitásról szóló, a hazáját nemzeti jellegétől megfosztani kívánó hazug ideológia, nem az azt képviselő politikusok, az azt propagáló média, hanem bevándorló embertársai ellen fordul, akik pedig korántsem jókedvükben vették a vándorbotot. A gyökerénél kellene elvágni a folyamatot, megszüntetve az elvándorlás okait és korlátozva a bevándorlás lehetőségeit. Ehelyett az emberek szabad áramlása lett a cél.

Vajon miért akarja a liberalizálás csúcspontját jelentő globalizáció Európát elveszejteni?

*

Sokan úgy remélik, hogy Európa egyesülése gyógyszer lehet az Amerikából kiinduló globalizáció káros hatásaira. Ennek a reménynek az alaptalanságát nem csak az előbbiekben említett „szabadságok” közös volta, hanem az a mindkettőben meghatározó jellegű erkölcsi értékrend is bizonyítja, amelyről még ezután lesz szó.

A kontinens három vezető hatalma közül az angol hagyományosan nagyobb mértékben kapcsolódik az Amerikai Egyesült Államokhoz, mint Európához. Az ebből következő érdekei őt nem fogják a globalizációval szembe fordítani.

Az EU-ban végbemenő folyamatokra Franciaországnak van a legnagyobb befolyása. Ennek egyik természetes következménye, hogy bár az európai alkotmány jelenlegi tervezetében az Unió „tisztetben tartja” a területén létező „kulturális és nyelvi sokszínűséget”, nem esik szó az etnikai-kulturális közösségekről, sem fennmaradásuk támogatásának szándékáról. Ennek ellenére a vonatkozó cikkben a szabadság, az egyenlőség, az emberi jogok tisztetben tartása, az igazságosság, a megkülönböztetésmentesség az unió tételesen felsorolt értékei között szerepel. Hogyan fognak ezek megvalósulni, ha Franciaország-

ban a franciáknak *szabadságukban* áll gyermekeiket állami anyanyelvi iskolába adni, az országban a történelmi szülőföldjükön élő hagyományos kisebbségeknek (a bretonoknak, németeknek, baszkoknak, katalánoknak, korzikaiaknak, okszitánoknak) viszont erre nincs lehetőségük? Ez vajon nem tartozna emberi jogaik közé? Összeegyeztethető ez a „megkülönböztetés-mentesség” elvével? Beszélhetünk-e így az egyenlőség és az igazságosság érvényesüléséről? Az alkotmánytervezet tartalma azt bizonyítja, hogy szándék szerint ez várna minden kisebbségre az Európai Unión belül is. Vagyis az Unió értékeit felsoroló cikk valójában tudatos hazugságok gyűjteménye.

A harmadik vezető hatalom Németország lenne. A német ma Európa leggerincetörtebb népe. Már a XIX. század végétől ellenük folyó antant gyűlöletkampány és különösen a két világháborút követő kollektív megaláztatásuk nem maradt hatástalan. Ma bármily bünt fogalmazzon meg valaki a németek ellen, politikusaik kórusban kérnek bocsánatot, és verik hozzá a mellüket. Ez a magatartás jelentkezik a franciákkal szembeni alázatukban is, és ennek kiemelkedő szerepe van a mostani típusú „közös Európa” megalapozásában. A délszláv háborúk idején a németek annyi bosnyák menekültet fogadtak be, mintha valakiknek tüntetőleg bizonyítani akarták volna: soha többé nem fog eszükbe jutni, hogy Németország eredetileg német lenne és keresztény.

Nem véletlen, hogy Európa hatalmai nem kívánnak keresztény örökségünkre a készülő alaptörvényben hivatkozni. A liberális látszatteremtés ezt a bevándorolt másvallásúakkal szembeni figyelmességként igyekszik feltüntetni, pedig kultúránk keresztény gyökere tény, és a tények említése nem zavarhat senkit csupán csak azért, mert sorsa őt a tények más összefüggéseibe helyezte. A kereszténység valójában a gyökértelenség apostolait zavarja, azokat, akik már csak érdekből is buzgón pártfogolják a francia hivatalos elnevezéssel *laicitásnak* mondott istentelenséget.

Ne tévesszen meg senkit az, hogy a globalizáció néha vallási köntösbe öltözködik. Amerika mohamedánok ellen meghirdetett szent háborúja színjáték csupán, még akkor is, ha komolyan vehetnénk azokat a híreszteléseket, hogy ifjabb Bush elnök Isten személyes megbízottjának képzele magát.

Az Egyesült Európa valójában a globalizáció szolgáloánya. Vezető országai csak a maguk részét szeretnék megkapni a zsákmányból. Pedig talán ennél többre, nemesebbre is lenne lehetőségük.

*

A globalizáció akadálytalan előrehaladása érdekében el kell hitetni az emberekkel, hogy ami történik, az egyrészt elkerülhetetlen, másrészt mindenkinek csak a javát szolgálja. Ahol az elhitetés a politikai vezetők esetében kevésbé sikeres, ott a tőke esetleg rövid időn belül könnyűszerrel demonstrálja, hogy makacsul „téves” fel fogásuk az egész társadalomra nézve káros következményekkel jár.

Az uralom fő eszköze azonban az emberek erkölcsi érzékének eltompítása, eltorzítása, kiirtása, a valódi helyett hamis értékítélet kialakítása. Hiszen a meggyengült ítélőerővel bírók válnak könnyebben irányíthatókká.

Korunk mindenekelőtt a globális manipuláció világa. A szabad sajtó ma sokkal távolibb álom, mint Petőfi idejében volt. Azóta a tömegkommunikáció eszköztára persze mérhetetlen módon gazdagodott, a cenzúra pedig igyekszik nem a gondolat közvetlen elfojtásával, hanem annak eltorzításával, megrágalmazásával, nevetségessé tételével „dolgozni”, és csak ezek sikertelensége esetén fordul a kényszer eszközéhez. Az egységes („globális”) emberi kultúra megteremtése is a célzatos tudatformálást szolgálja: tanúi lehetünk, mint igyekeznek megtölteni silánysággal vagy éppen szennnyel a könyvstandokat, a lapokat, a tévék műsorait, vagy akár a filmszínházakat és a színpadokat is. A fontos az, hogy az ember figyelmét eltereljék minden lényegesről; arra igyekeznek rávenni, hogy lehetőleg hiábavalóságokkal foglalkozzon, ne pedig önmagával és létének alapkérdéseivel. Ma a kollektív elhülyítés korszakában élünk.

A köznép erkölcsének igazodnia kell a pénz segítségével hatalmat gyakorlók, mindnyájunkat a háttérből irányítók erkölcséhez: mintha nem azért lennénk a világon, hogy szépen éljünk, úgy, ahogy az lelkünk igénye lenne, hanem azért hogy megszedsük magunkat, hogy élvezzük a „nyílt társadalom” minden általunk hozzáférhető szabadságát, és ha valahol a szegélyén hozzáférünk, egy kicsit akár még a hatalomba is belekóstolhatunk. Nem véletlen, hogy a globalizáció melletti egyetlen fő érv az, hogy ahol megjelenik, jelentősen nő az életszínvonal. Pedig nem a globalizáltak, hanem a globalizálók gazdagodnak igazán. De úgy állítják be, mintha a fő csalétek, az élet hedonista élvezete mindenki számára hozzáférhető lenne, mintha csak ügyesség kérdése lenne az egész. Ugyanakkor azt a látszatot keltik, hogy bármilyen fejlesztést csak a rablótőke módszereivel lehet megvalósítani, és kizárt lenne annak a lehetősége, hogy a befektetés során a közember érdekeit is méltóképpen figyelembe vegyék.

A gazdagnak valóban van lehetősége a további gazdagodásra, többféle módon is. Svédországban az egyik konszern vezérigazgatója (a jövedelmein kívül) több tucat millió koronát kapott ajándékba csak azért, hogy az óriáscég élén maradjon. Feltehetően a cég számára fontos kapcsolatai miatt. Ékes bizonyíték arra, hogy nem a tudás vagy a szorgalom ma a gyarapodás elsőrendű feltétele. A hírt a svéd sajtó a legnagyobb természetességgel közölte, és talán a szeme sem rebbent senkinek miatta.

Bizony, ma a hazugságok, a csalás, a kizsákmányolás, az indokolatlan jövedelmek, az indokolatlan szegénység és a szégyenérzés nélküli rutinszerű lopások virágkora van. Mindez a globalizáció immár társadalmilag elfogadott elszakíthatatlan tartozékának tűnik.

*

Vajon mit várhatunk mi, magyarok, a globalizációtól? Figyelmesen megvizsgálva a helyzetünket, biztosak le-

hogyan éli ki hajlamait, azt magánügyének tekinthetjük. De egy természetellenes kapcsolat törvény előtti, a házasságkötéshez hasonló hivatalos szentesítése a természetes és a torz egyenlősítésével a család intézményét hivatott lejáratni. Annak mindinkább terjedő engedélyezése pedig, hogy az ilyen „párok” gyermekeket fogadhasanak örökbe – különös tekintettel a családi példa bizonyítottan mindent egyéb külső tényezőt elsöprő jelentőségére a gyermekek személyiségének alakulásában – valójában nem más, mint a lélekgyilkosság tudatos lehetővé tétele. Európa számos országában a politikusok, a „demokratikusan” választott képviselők jelentős részének ezekben a kérdésekben elfoglalt álláspontja a manipuláló erőket kiszolgáló bérenc voltak bizonyítéka. Azok az egyházak és papok, amelyek Isten áldását adják az ilyen kapcsolatokra, a házasságon és a családon kívül valójában gúnyt űznek magából a kereszténységből is. Mindez sötét erőknél az emberi jóérzés és értelem fölötti manipulatív győzelmét, szolgává silányulásunkat bizonyítja.

Történelmi tény, hogy valamennyi születő birodalom erői éltető eszmékből táplálkoztak, hanyatlásuk korára ezek az eszmék kiégtek, és a társadalmak erkölcsé mélyre süllyedt. Megállapíthatjuk, hogy az Európai Unió és a Globalizált Világ nevű birodalmak, melyek létrejöttét sokan olyannyira szorgalmazzák, eleve rohadat alapokon épülnek. Gazdasági zsarolással és politikai nyomással arra kényszeríthetnek bennünket, hogy ezek tagjai legyünk, illetve maradjunk, és az is lehet, hogy a mai generációk életének anyagi színvonalára egy ideig ez kedvező hatással lesz, de az ilyen tákolmányok vége az összeomlás szokott lenni. Ha hagyjuk magunkat erkölcsileg manipulálni, ha beleegyező elménk mosott állapotban való tartásába, ha nem tudunk visszatalálni civilizációnk világosságot adó transzcendens örökségéhez, a készülő világuralom tehetetlen játékszerei leszünk, és lelkünkben nem állhatunk készen az előbb-utóbb szükségképpen bekövetkező újabb fordulatra sem. Márpedig Isten kegyelmezzon akkor nekünk.

VÉGET ÉRT A MAGYAROK VILÁGSZÖVETSÉGE ELLEN ZAJLÓ NÉGYÉVES ZAKLATÁS

Május 25-én jogerős végzéssel véget ért a Magyarok Világszövetsége ellen négy éve tartó zaklatás, melyet sötét erők folytattak elsősorban Patrubby Miklós, a Világszövetség 2000-ben törvényesen megválasztott elnöke ellen. A Fővárosi Ítéltábla lesöpörte a bojkottálók rágalmait, s ezáltal gyakorlatilag igazságot szolgáltatott az MVSZ-nek. A Magyarok VI. Világkongresszusának és a Magyarok Világszövetsége Küldöttgyűlésének résztvevői 2004. június 3-án beadványban fordultak a Magyar Országgyűléshez, melyben a Világszövetséget megillető, négy év óta megvont támogatás újbóli folyósítását kéri. A beadványban többek között ez áll:

"Az Ítéltábla jogerős döntése következtében gyökeresen új, immár végleges helyzet állott elő. Az MVSZ 2000. évi tisztújító közgyűlésének jogszerűtlenségére hivatkozva négy költségvetési éven keresztül vontatta meg a Tisztelt Országgyűlés az MVSZ támogatását. Ez a helyzet csaknem lehetetlenné tette a Világszövetség tevékenységét. De az önkéntes munkát vállaló tisztségviselők és egyszerű tagok önfeláldozásával tovább tudott működni az MVSZ. A négy év során a mostoha, ellehetetlenítő és megannyi zavaró körülmény dacára számos kiemelkedő akciót hajtott végre az MVSZ – civil szervezetként hasznosan kiegészítve az Önök nemzetépítő munkáját.

A politikum által vélt jogi rendezetlenség az Ítéltábla jogerős, végleges döntése következtében nem állt és nem áll fenn. Hisszük, hogy a Magyar Országgyűlés és a teljes magyar politikum tisztában van a Magyarok Világszövetségében rejlő értékekkel és lehetőségekkel, nemzetközi kapcsolatrendszerének jelentőségével. Számunkra, akik az ország határain kívül élünk, szerte a nagyvilágban, az MVSZ jelenti az egyetlen elképzelhető független szervezeti kapcsolatot a szülőfölddel. Ahhoz, hogy mindkét irányban, a közös érdekek javára, és a benne rejlő értékek teljes kiaknázásával dolgozhassunk a jövőben, szükségesnek tartjuk, hogy a Magyarok Világszövetsége **nyerje vissza rangjához méltó megítélését, és kérjük a természetes tevékenységéhez szükséges költségvetési támogatás biztosítását.**"

Egyházi Közösségünk vezetősége mindvégig azon a véleményen volt, hogy a támadások keresztüztübe került Világszövetségtől való elfordulás nemcsak etikátlan magatartás, de a magyarság ügyének ártó lépés is egyben. Ezért volt helytelen az új, alternatív, a Világszövetségtől független szervezet, a Nyugat-Európai Országos Magyar Szervezetek Szövetsége (NYEOMSZSZ) létrehozása. Mára már bebizonyosodott, hogy a különutas megoldás rövid távon hozhatott ugyan kisebb anyagi sikereket a nyugati magyar szervezeteknek, az összmagyarság szempontjából elhibázott lépés volt, mely nézetkülönbséget és érezhető megosztottságot szült sorainkban is. A jelen helyzetben méltónak és helyesnek tartanánk, ha a Világszövetségtől eltántorodottak beismernék tévedésüket, s ennek demonstrálásaként - egyházi közösségünk januári döntését példának tekintve - helyreállítanák kapcsolatukat a Magyarok Világszövetségével. Úgy véljük, hogy egy ilyen lépéssel újból megteremtődne a Svédországban működő egyházi és világi szervezetek között korábban fennállt gyümölcsöző együttműködés lehetősége, mely az itt élő magyarság egészének javát szolgálná. Kérjük Istent, adjon bátorságot e kettős lépés megtételéhez!

Az Egyháztanács Elnöksége

Ha otthon megteszik az első lépést

A magyar világszórvány és a lehetséges nemzeti előny

A konferencia koncepcióját taglaló előzetes ismertető szerint a jelen előadásnak szólnia kéne az etnikai-nemzeti világszórványok gazdasági, kulturális és politikai jelentőségéről a globalizmus körülményei között, arról a nemzetgazdasági, kulturális és nemzetpolitikai potenciálról, mely a magyar világszórványban rejlik, s melynek aktivizálásával e nemzetrész a nemzet egészének szolgálatába lenne vonható. Kezdjük az-
zal a mottóval, melyet Borbély Imre e konferenciára választott: *"A nemzet az együvé tartozás érzületéből és a közös sors tudatából létrejött akarati közösség, amely jövőjét egységben és szabadon akarja formálni."* Akik tehát ezen a világkonferencián résztvesznek, azokat az együvé tartozás érzülete, a közös sors tudata formálja most is akarati közösséggé. Olyan közösséggé, mely jövőjét egységben és szabadon akarja formálni.

Az együvé tartozás érzületének helyreállítása

Az első tennivalónk az, hogy vessünk el minden olyan megkülönböztetést, mely együvé tartozásunk érzületében zavart támasztana akár tudatlanságból, hanyag fogalmazásból, rossz beidegződésből, vagy éppen tudatos különbségtétel okán. Ne fogadjuk el az "igazi magyar" és a "más magyar", a magyar-magyar, román-magyar, szlovák-magyar, jugó-magyar, svéd-magyar stb. megkülönböztetéseket, melyeket csak a tudatlan emberek vesznek szájukra. A szülőföldről beszélve pedig használjuk csak a Felvidék, Kárpátalja, Erdély, Délvidék stb. tájegységi megnevezéseket azon államok neve helyett, amelyek Magyarország e területeit bekebelezték. Amikor ugyanis az együvé tartozás érzületének helyreállításáról szólnunk, akkor valóban *érzületi*, és *nem jogi* kategóriáról, nem az állampolgárság alapján álló jogi különállásunk tudott tényéről beszélünk! Ha a különböző tájegységeken élő magyarok közötti kulturális, nyelvjárási, szokásbeli különbségekre úgy tekintünk, mint amelyek gazdagítják és színesítik nemzetünk palettáját, akkor megakadályozhatjuk, hogy e létező különbségek a megkülönböztetés eszközei legyenek!

A közös sors, a sorsközösség tudatának megerősítése

Az együvé tartozás érzülete mellett a közös sors *tudata* kell ahhoz, hogy egy közösség, esetünkben a magyar nemzet közössége akarati közösséggé *közösen akarni*, lehetőleg *egyed akarni* tudjon! De szinte magától adódik a kérdés: lehet-e közös sorsstudata egy svédországi magyarnak, egy klézsei csángó-magyarnak és egy budapesti panel-lakásban élő magyarnak? Ugye érdemes elgondolkodni ezen?! A közös sorsstudat a mélyrétegekben lehet hogy megvan, de ezt a tudatot táplálni, élet-

ben tartani, formálni kell! Igenis: megerősíteni és irányítani! A tudat formálásának pontosan körülírható és meghatározható eszközei vannak a családon és iskolán belüli neveléstől kezdve a tömegtájékoztatás és szórakoztatás szerepkörét felvállaló médiáig. A tudatformálást tehát otthon kell kezdeni, a gyermeknevelés, az ifjúság nevelése, a megrontott tudatú felnőtt lakosság nevelése, a "hivatalos" Magyarország, az ország vezetésében hivatalos betöltők nevelése, a közgondolkodást alakítók (újságírók, elemzők, politológusok, műsorszerkesztők stb.) nevelése terén.

Az akarati közösség létrehozása felé

Észre kell vennünk, hogy rosszakaróinkat a legjobban az zavarja, hogy 84 évvel a trianoni diktátum, nemzetgyilkossági kísérlet után, ez a darabjaira szedett nemzet még mindig életjelt ad magáról, sőt, (vég)tagjai olykor együtt tudnak mozdulni! Nekik tehát ez fáj a legjobban! Észre kell vennünk, hogy paradox módon, ami őket zavarja, az a mi javunkat szolgálja!

Vegyük észre és értékeljük, hogy a kis híján századévnnyi brutális szétszakítottság ellenére, két világháborút a vesztesek oldalán befejezőkként, egy sor zsákmányra éhes szomszédnak odavetetten, generációk során folytatott tudatos és rafinált beolvasztási politika, kitelepítések és áttelepítések ellenére, állandó megfélemlítés, bebörtönzések és likvidálás, koldusbotra juttatás, kollektív elszegényítés, a kollektív büntudat belénk sulykolása légkörében, egy minden szempontból emberellenes, nemzetellenes és istentelen rendszer négy és fél évtizednyi regnálása után, ezer sebből vérzőn, de *van nemzet* a megcsonkítottan meghagyott hazában is, de a haza elszakított, idegen kézre juttatott részeiben is!

Ne legyünk naívak, és vegyük észre, hogy az irántunk akkor ellenséges nagyhatalmak, s azok, kiknek kiszolgáltattak, alapján véve mit sem változtattak korábbi ellenséges magatartásukon, függetlenül attól, hogy egyikükkel-másikkal ma már egyazon államszövetségben vagyunk. A megbélyegzettséget tovább éltetik, az irántunk táplált gyanút és félelmet mesterségesen fenntartják, olykor tompítják, máskor előszedve maguk szíjtják. Elég arra gondolni, milyen szégyenletes cécot csináltak az akkor még csak meg sem született státustörvény tervezete körül, majd annak megszületése után, s hát akkor, amikor a törvény alkalmazása időszerűvé vált. Országon belül és kívül egy követ fűjt a magyar nemzet ellenes indulat, de ami jó, hogy épp ennek kapcsán, vagy talán épp ennek hatására (!) országon belül és kívül egyaránt újból megmutatta egyet akaró közösség voltát a nemzet!

Ezt az akarati közösséget, ezt az egyet akaró közösséget már-már megneveltető idegességgel és hisztériával kiáltja ki nacionalistának, csöcseléknek és söpredéknek, vezetőit populistának, fasisztának, irredentának, revizionistának, a földrész békéjét veszélyeztetőnek a volt kommunista, magát ma hol baloldalinak, hol liberálisnak nevező, most épp hatalmon levő réteg.

* Részlet abból az előadásból, mely elhangzott Budapesten, a Magyarok VI. Világkongresszusán, A magyarság és a Nyugat/ Magyar nemzetstratégia az Európai Unióban tudományos és nemzetpolitikai konferencia 2. szekciójában, A globalizáció és a magyarság előadássorozat keretében, A magyar világszórvány és a lehetséges nemzeti előny témakörben. A téma előadója, egyben egyházi közösségünk küldötte Jordáky Béla országos főfelügyelő, az Egyháztanács elnöke volt.

A helyi viszonyok intim ismerete

Jó ötlet volt az előző kormány idején az úgynevezett "országimázs" központ létrehozása, amit a mai kormánypártok (akkor ellenzékben) hihetetlen vehemenciával támadtak, és gúnyolódtak vele. Pedig mennyire hiányzik ma is egy ilyen hivatalos intézmény! Szegény Wass Albert annakidején saját kiadót kellett létrehozson a demokrácia világ bajnoka címében tetszelgő Amerikában azért, mert könyveit és tanulmányait ottani kiadó nem volt hajlandó kiadni. Majd maga fordította le könyveit angolra, s maga utazott fel Washingtonba, hogy az amerikai honatyákat meggyőzze, legyenek már hajlandók átvenni, netán még el is olvasni egy-egy művének ingyen ajándékpéldányát. A kanadai Magyaródy Szabolcsék és később mások felméréséből megtudhattuk, hogy a nyugati világ egyetemi könyvtáraiban alig találni valamire is használható, rólunk pozitívan nyilatkozó, de ami ennél is fontosabb, legalább részrehajlás nélkül (!) megírt történelmi könyvet, ezzel szemben Ceausescu Romániája dollármilliókat költött arra, hogy a nyugati világot elárassza a mítosz szintjén sem megálló elméleteivel és nyíltan magyarellenés kirohanásaival teletűzdelt publikációkkal! Az egykori Kis-Antant államai, azaz "jószomszédaink" egyetlen alkalmat sem halasztottak és ma sem halasztanak el, hogy magukról jót mondjanak, rólunk elmarasztalóan nyilatkozzanak. Tessék csak a közelmúltbeli magyarigazolvány-ügyben, a székelyföldi és erdélyi magyar autonómia ügyében kelt nyilatkozatokra és "jóakaróink" közbenjárására, mi több, elért "eredményeire" gondolni! Az már csak "hab a tortán", ami jelenkori országimázsunkat illeti, amit az EU országairól Brüsszelben megjelent ismertető kiadvány rólunk írt.

A nyugati magyarság a befogadó országokra, azoknak társadalmára, gazdaságára, politikai kultúrájára stb. vonatkozóan olyan pótolhatatlan ismeretek birtokában van, amelyeket a kétoldalú kapcsolatokban nem hasznosítani bűn lenne! A valóságban azonban eme "hasznosításnak" semmi jelét nem látjuk, de még az erre való törekvés jeleit sem észleljük.

Érdekes, a magyarság és a Nyugatról, a nyugati magyarságban rejlő lehetőségekről beszélünk, s megint azon kapjuk magunkat, hogy ismét a hazai hibákról, a hazai nemtörődomségről, a hazai cselekvés-hiányról, a hazai közéleti-politikai állapotokról vagyunk kénytelenek beszélni, mint olyanokról, amelyek elsőrendű akadályai a lehetőségek kihasználásának. S ezek után még kérdés-e, hogy a Nyugaton élő országok "közvélemény- vagy politika-csinálóit" miért nem érdekli a náluk letelepült magyar véleménye, ha erre a véleményre a hazai közvélemény és politikai sem "vevő"?

Lobbizás

Az előbbiek fényében, s főleg most, amikor Magyarország már az EU tagja, s egyre inkább szüksége lesz a többi tagállammal való együttműködésre, egy-egy kérdésben államok csoportjaival való közös álláspont kidolgozására és az európai parlamentben való érvényre juttatásra, tehát éppen most volna a legnagyobb szükség arra, amit jó értelemben "lobbizásnak" nevezünk. De hogyan állunk ezzel a kérdéssel is?

Tagadhatatlan, hogy a "lobbizás" területén olykor hallunk kisebb-nagyobb részeredményekről, s önelégült beszámolókról is, a leggyakrabban olyanokról, hogy e-mail levelekkel sikerült

"leszönyegbombázni" különféle - főként amerikai - kormányhivatalok termináljait. Aztán az amerikai szenátus vagy képviselőház egy-egy Magyarországra látogató tagja olyan néhány szavas, de politikai súlyát tekintve olyan megatonnákban mérhető nyilatkozatot facsar, hogy azt kívánnánk, bár csak egyetlen magyar származású személy sem ülne a Capitolium kupolája alatti széksorokban! S bár ne "foglalkoznának" velünk nyugatra szakadt magyar "jóakaróink", mert hallgatásuk ezerszer többet érne, mint egy-egy megnyilatkozásuk. Persze - mint mindenben - itt is: tisztelet a kivételnek!

Sokszor szemünkre vetik, miért nem tudunk úgy összefogni, úgy lobbizni, olyan befolyást érvényre juttatni, mint például a zsidók szerte a világon?! Valóban, őszinte csodálatot érdemel az az összefogás, amellyel e világba szétszóródott nép kölcsönösen számon tartja és támogatja minden tagját, - az ott-honiak a diaszpórában élőket, a kintiek az otthon élőket. Mert a zsidó állam mindenkori vezetősége mindig is komolyan vette azt, amit a világszórványban élő zsidóság csúcsszervei által ajánlott vagy kívánt! Néhány évvel ezelőtt, amikor a Magyarok IV. Világkongresszusa keretében ezt mint pozitív példát hozta fel valaki, s arra buzdított, hogy a mindenkori magyar kormány is vegye komolyan azt, amit a Magyarok Világszövetsége ajánl és kíván, akkor ezt egyesek átgondolatlan és kivitelezhetetlen fantazmagóriának, mások a köztársaság berendezkedését aláásó veszélyes ötletnek mondták. Hozzá tették, persze lekicsinylően, hogy "ja, amit azok meg tudnak tenni és el tudnak érni, az azért lehetséges, mert ők ők, de mi mi vagyunk, s ezt tessék már figyelembe venni..." És íme, e konferencia előzetesen szétküldött koncepciójában újból szerepel az ír, a lengyel, a kínai és a zsidó diaszpórára, azoknak a nemzeti érdekérvényesítésben betöltött felbecsülhetetlen szerepére való utalás. Hozzá tette, hogy magyar vonatkozásban e potenciál hasznosítása még messze áll a kívánt szinttől, a kellő hatékonyságtól. Ugye, megint csak haza kell mutogassunk. Ugyan kiknek a részéről nem történik meg a diaszpóra potenciáljának hasznosítása? Immár sokadszorra ugyanarra a következtetésre jutunk: ha otthon ténylegesen hasznosként értékelik és igényt tartanak rá, akkor a magyar világszórvány haladéktalanul a nemzet javára fordítja hasznosítható potenciálját.

"Csak küldjék a pénzt, a többi bízzák mireánk"

Szinte mindenki találkozott már olyan vélekedéssel, miszerint a nyugati magyaroknak van pénzük, azt küldjék csak el nekünk, s mi aztán tudjuk, hogy azzal mit kezdjünk Nekik - mármint a nyugati magyaroknak - fogalmuk sincs, hogy milyen itthon élni, hogy milyenek az itthoni körülmények, a törvények, következésképpen ne is akarjanak "beleszólni" a mi életünkbe, ne akarjanak nekünk tanácsokat adni!

Ha mi annyiszor kiábrándultunk már a hazai állapotokból, akkor hadd ábrándítsuk ki mi is a hazaiakat. Először is tisztázzuk: a nyugati magyarság egy hihetetlenül heterogén embercsoport, s alapvetően nem egységes! Hogyan is "pendülne egy húron" a másod- vagy harmadgenerációs kint született amerikai vagy nyugat-erurópai magyar azzal a délvidéki magyar menekülttel, aki csak alig néhány éve menekítette ki pusztá életét Vukovár ostroma idején, a jugoszláv szövetségi hadsereg uniformisába öltöztetve?!

Ami a tájékozottságot illeti, elégedjünk meg egy általános igazsággal: kívülről sokszor jobban látszik az erdő egésze, hiszen a benne élők látását az orruk előtt álló fák eltakarhatják.

Ami a nyugati magyarság anyagi lehetőségeit illeti, bizony ideje már lebontani a mítoszt, mely oly fényesnek és szinte korlátatlannak hiszi még ma is a kinti jólétet! Az igaz, hogy korábban Nyugat-Európában ritkán fordult elő, hogy valaki a szociális ellehetetlenülés határa alá süllyedjen. Ma viszont, - éppen mi, akik kint élünk és ismerjük a kinti lét "intim valóságát" - azt is tapasztaljuk, hogy szinte mindenütt, Németországban vagy Svédországban, Finnországban vagy Angliában, a szociális védőháló olyannyira meggyérült, hogy bizony egyre többen potyognak ki annak lyukain. A munkanélküliség már egy jó évtizede oly magas szinten stagnál, hogy annak visszafordítása szinte lehetetlennek tűnik. S ebben az összefüggésben ne feledkezzünk meg arról, hogy kinti magyarjaink többségének a társadalmi ranglétra átlagszintjére is alig sikerült felkapaszkodnia, egy olyan szintre, amelyről a gazdaság legkisebb változása, egy árnyalati szellőkés is könnyen lesodorhatja. Magyarán: ha nem is mondják, mert szégyellnék, vagy el se hinnék nekik, a kinti magyarok között is igen sokan vannak, akik egyik fizetéstől a másikig élnek, akik a lakásra vagy autóra felvett kölcsönüket még jó tíz-húsz évig törlesztik.

Érdekes volna "összemérni" a mai Magyarország középrétegének anyagi színvonalát a kinti átlagmagyarokra jellemző színvonallal. Bizonyára sokan megdöbbenének, ha a reális eredményt megláthatnák. És ne feledkezzünk meg az igényekről sem! Érdemes megnézni egy otthon épülő családi házat, és azt a sorozatra gyártott nyugati "papundekli-vityillót", ami legtöbb kinti magyarunk számára a maximumot jelenti.

Persze rögtön megkérdézhetik: otthon ugyan ki engedheti meg ezt magának? Egy szűk réteg, egy kiváltságos társadalmi vagy politikai osztály, mely az elmúlt rendszerben is jól élt, ma is jól él, aki akkor is "jól helyezkedett", és ma is ugyanazt teszi. S most már tegyük hozzá: akit akkor sem érdekelt a magyarsága, és akit ma sem érdekel a nemzet ügye!

Ennél még csak az fájdalmasabb, hogy Nyugaton is akad bőven olyan, akinek magyarsága abban merül ki, hogy évente néhány farsangi mulatságon, disznótoros vacsorán vagy szüreti bálon bemutatja "előrehaladásának" eredményeit?! Az ilyenek aztán "megmutatják magukat" nemzeti ünnepeink valamelyikén is, de egy komolyabbnak ígérkező történelmi, társadalmi vagy politikai jellegű előadásra már nem kíváncsiak, egy valamire való színházi előadásra vagy irodalmi estre még annál is kevésbé. És arra vajon hányan éreznek indíttatást, hogy egy istentiszteletre vagy egy szentmisére is elmenjenek? S hát arra, hogy az amúgy is törekeny alapokon álló kicsinyke egyházaikat még anyagilag is támogassák?!

Kikre számíthatunk?

Kevesen, nagyon kevesen vannak Nyugaton azok, akik egy átlagnál jobb életszínvonalat fenn tudnak tartani, s akikben megvolna a potenciál arra, hogy saját szükségleteiken túl anyagi lehetőségeikből másoknak, mondjuk az otthoniaknak is juttassanak valamit. És még kevesebben vannak azok, akik - ha már megvan ez a potenciáljuk, hajlandók is, akarnak is tenni valamit a nemzet javára. De ideje visszatérnünk a vezérgon-

dolathoz, mely távolról sem csak anyagi vonatkozású potenciálról beszél: "Tekintettel a magyar világszórvány magas felkészültségi fokára, a befogadó országok tudományos, kulturális és gazdasági életében betöltött szerepére, megkockáztatható az a becslés, hogy ennek a jelenlétnek a nemzetgazdasági, kulturális és nemzetpolitikai potenciálja még messze áll a hasznosítás kellő hatékonyságától. A magyar világszórvány potenciáljának aktivizálási útjait végiggondolni és kijelölni mind fontosabbá váló nemzetstratégiai szükségszerűség."

Évtizedeken át Nyugaton megvolt az úgynevezett "nemzeti emigráció", és velük szemben a kint élőknek egy olyan jól meghatározott rétege, mely Nyugaton élve gyakorlatilag kiszolgált az otthoni rendszert. Érdekes módon ez utóbbiak mind anyagilag, mind társadalmi előmenetelük szempontjából sokkal több eredményt tudtak felmutatni, mint az előbbieket. Az sem véletlen, hogy a befogadó országok vezető elitje többnyire éppen e jól helyezkedő és sikeres honfitársainkon keresztül ismerte meg Magyarországot. Talán az ő "érdemük" is az, hogy a nemzeti emigráció tagjait "jobb helyeken" közvetlenül ki nem mutatott, mégis enyhe távolságtartással kezelik még ma is. De az sem véletlen, hogy ez a volt rendszert is kiszolgáló réteg a mai magyarországi politikai szférában pont oda húz, ahova korábban is, így már másodszor fordul elő a rendszerváltás óta, hogy a bal- és liberális oldal hatalomra jutásakor ez a réteg újból aktivizálódott. Velük együtt aktivizálódnak régtől meglévő befogadó országokbeli kapcsolataik, leginkább a médiákban. Számukra - mert így tanulták, s ebben éltek, kint is - az internacionalizmus értékesebb, mint a nemzeti kötődés, így őket ma is az ellentétes oldalon találjuk, ha kisebbség és többség, nemzeti érdek és globalizáció, hagyományos keresztény nemzeti értékek illetve a nemzetköziséget és világiságot hirdető ideológia között kell választaniuk. Aztán van az emigrációnak egy olyan rétege is, amely mindenre gyanakvással tekint, ami "nemzeti". S ez vonatkozik a befogadó ország nemzeti erőitől való viszolygásra is. Ezek alig vagy egyáltalán nem tartanak fenn kapcsolatot a magyar egyesületi vagy szervezeti élettel, sem az egyházakkal, viszont a hivatalos Magyarországgal, annak is egy pontosan körülhatárolható vezető rétegével olykor bennsőséges kapcsolatokat ápolnak. Anyagilag általában sikeres emberek, és közülük ma már sokan a befogadó társadalom elitjéhez tartoznak. Kevés olyan van közöttük, aki kettős vagy hármas identitását, ezen belül magyar identitását is csorbítatlanul éli, s adott esetben a magyar nemzeti ügyet is sajátjának tekinti. Végezetül szóljunk az emigrációnak ama többséget élvező "szürke rétegről", melyben csak ritkán, bizonyos alkalmakhoz kötődve érvényesül az együvé tartozás érzülete és a közös sorstudat. Egyesületi életünkben vagy egyházi közösségeinkben egyaránt megvan ez a nagy "háttértömeg", melyre viszont csak nagy fenntartásokkal lehet számítani. Emiatt szomorkodhatunk, tunyáságukat ostromozhatjuk, bírálhatjuk, őket semmirevalónak mondhatjuk, kiközösíthetjük, attól még a tény tény marad. S bár tudjuk és tapasztaljuk, hogy őket zavarja a "bálozó magyarok", disznótoros magyarok", "műkedvelő magyarok" stb. megbélyegzettsége, velük épp azt kell tennünk, ami őket egyébként zavarja: nem mondunk le róluk! Nem mondhatunk le ezekről a "beszámíthatatlanokról" sem, mert mindig akadnak olyanok, akik hosszas, olykor sokéves, évti-

zedes elmaradás után, valamilyen egyéni életükben bekövetkezett esemény vagy fordulat nyomán úgymond "megtérnek", és a közösségnek nemcsak lelkes, de áldozatkész tagjaivá is válhatnak.

Ugye milyen nehéz eldönteni, hogy a számbajöhető, világszórványban élő magyarságból kik is azok, akikben úgy van meg az általunk tárgyalt potenciálhoz szükséges minden tényező, hogy azok harmóniát képezzenek az egyénben. Ilyen egyén egyáltalán otthon is, kint is ritkaságszámba megy, ezért kénytelenek vagyunk beérni azzal, hogy egyesekben csak egyfajta, másokban másfajta lehetőségeket ragadunk meg, s éppen azt aktivizáljuk, ami össznemzeti érdekből a leghatékonyabb. Ebben a differenciált potenciál-tárházban bizonyára találunk majd olyant is, akiben sok jó tulajdonság közösen hasznosítható, de lesz olyan, aki "csak" szervezni, vagy "csak" idegen kapcsolatait adni, "csak" írni, "csak" médiában szerepelni, "csak" tüntetni, vagy "csak" anyagi áldozatot hozni lesz képes, illetve esetében "csak" ezt kérhetjük, esetenként "csak" ezt lesz tanácsos attól az illetőtől elvárni. Ebben a nem is olyan könnyű és nem is olyan kényelmes "válogató" helyzetben levő személynek diplomatának is kell lennie, mert bizonyos helyzetekben bizonyos kvalitások előnybe kerülnek más értékek helyett. Aki a magyar világszórványban rejlő potenciált a nemzet javára hasznosítani szeretné, csak egy dolgot nem tehet: azt, hogy bármilyen érdekért elveit feladja. Inkább maradjunk meg hát egy száználmasan kis potenciálnál, de arra, tudhatjuk, mindig és biztos számíthatunk. Túl nagy lehetőséget feltételezni épp oly hiba lenne, mint a meglévő kicsire nem számítani!

Mi legyen hát a mi feladatunk? Véleményem szerint az, hogy ha nagy erőfeszítéssel is, de minden áron őrizzük meg, tartsuk életben azokat a hagyományos kereteket, melyekben az idegenben élő magyarság működött és működhet a jövőben is. Próbáljunk többszörösen vigyázni azokra, akik már eddig is bizonyították a bennük levő potenciált, s akikre még a jövőben is számítani akarunk. Ha van rá mód, időről időre tehermentesítsük őket, s állítsunk be mást helyükbe a munka dandárjában. Ne éljünk vissza azzal a helyzettel, hogy egyesek valóban belső lángban égve cselekszenek, - ne hagyjuk "kiégni" vagy két végén meggyújtott gyertya módjára elégni őket. Vigyázzunk egymásra!

Ne fogadjuk el a hivatalos Magyarország, a külképviseletek hivatalnokainak oly gyakori hozzáállását, miszerint a nyugati magyarság magyarságtudata csupán érzelmi kategória, mellyel jogilag nincs mit kezdeni!? Itt az ideje, hogy az együvé tartozás érzelve, a közös sors, a sorsközösség tudata létjogosultságot nyerjen, azaz jogilag legyen mit kezdeni vele! Ennek egyik elengedhetetlen jogi eszköze a minden magyarnak alanyi jogon járó magyar állampolgárság megadása kell legyen! Ennek pedig jogi keretet csakis otthon, egyelőre még csak az otthoniakból álló magyar parlament adhat. A csíksomlyói plébános, Gergely István nálunk jártakor elmondott egyik gondolatát parafrázálva: ha otthon megteszik az első lépést, mi hozzáadjuk a következő százat! Úgy legyen!

Előadó: Jordáky Béla

a Svédországi Magyar Protestáns Egyháztanács elnöke

NYUGAT-EURÓPAI MAGYAR PRESBITERI TALÁLKOZÓ

A Virágvasárnap előtti hétfőjén második alkalommal rendezték meg a németországi Holzhausenben a Nyugat-Európai Magyar Presbiteri Találkozót, amelyen Svédország nyolc küldöttel képviseltette magát. A találkozó témája a „Gyülekezet-építés a diaszpórában” volt, előadója Gémes István nyugalmazott stuttgarteri lelkész. Meggyőződése szerint, gyülekezet család nélkül lehetetlen; meglátása szerint ahol a lelkész mindent maga akar csinálni, inkább ne is fogjon hozzá, majd Luther kiská-téját idézte: „A Szentlélek az, aki összegyűjt, megvilágosít, megtart az egy igaz hitben, az Isten egyháza a Szentlélek munkája”. A lelket hagyni kell dolgozni. Amint a saját ház nem ér semmit család nélkül, ugyanúgy értelmetlen az egyházépítés Isten nélkül! Építeni és őrizni egyaránt feladatunk. A kösziklára való házépítés bölcs cselekedet; fővényre vagy homokra építeni bolondság. A presbiteri találkozó zárónapja egybeesett az Európai Magyar Evangéliumi Ifjúsági Konferencia húsvét-nagyheti találkozásának nyitónapjával, így a két konferenciára érkezett, három, négy, sőt öt korosztályt is képviselő gyülekezet közös istentiszteleten együtt dicsérhette a Fennvalót megtartó kegyelméért.

Spáda János

a växjöi gyülekezet felügyelője

PAP BEATRICE

aki 2003. október 25-én Ljungbyben született, **Pap Enikő** és **Pap Miklós** gyermeke, 2004. március 7-én, Ljungbyben a Szt. István templomban tartott istentiszteleten Molnár-Veress Pál lelkész által megkereszteltetett. Keresztzülei: Orosz Zsuzsa és Orosz József, Szakács Ildikó és János.

ROSSMANN JOHANNA EVA ELISABETH

aki 2002. február 17-én Södertäljében született, **Rossmann Éva** és **Rossmann Peter** gyermeke, 2004. április 25-én, Stockholmban, a Francia Református Templomban tartott istentiszteleten Nagy Gábor segédlelkész által megkereszteltetett. A gyermek keresztzülei: Venyike Erzsébet és Venyike Lajos.

STRANDBERG PÉTER ZOLTÁN

született 2001. június 24-én Stockholmban, **Szerző Edit** és **Strandberg Bo Felix** gyermeke, 2004. május 1-én, Växjöben a Johannesgården-templomban Molnár-Veress Pál lelkész által megkereszteltetett. Keresztzülei: Lundin (szül. Koós) Beáta és Koós András. (Sajnos a keresztelőről felvételt nem kaptunk.)

STEFAN ALDENMARK & BODONI EMŐKE

miután kinyilvánították, hogy házasságukat Isten rendje szerint kölcsönös szeretetben és hűségben akarják élni, 2004. március 27-én Norrköpingben, a Hedvigs-templomban Isten igéjével és áldásával, Molnár-Veress Pál lelkész által egybekötötték.

HEDLUND AMADEUS

született 2004. február 7-én Malungban, **Hedlund Tímea** és **Hedlund Andreas** gyermeke, 2004. május 9-én Tångagårdén a Trogared-templomban Molnár-Veress Pál lelkész által megkereszteltetett. Keresztzülei: Cecilia Hedlund és Thurman Olivér.

Reménységek és kilátások az egyesült Európában

Magyarországnak az Európai Unióhoz való ideai csatlakozása a magyar nemzet nagy részének örömnepévé vált, de a valamikori csatlakozás reményében amolyan reményünnepe lett ez Erdélynek, a Vajdaságnak és Kárpátjának is. Az Európa-szerte szétszórta, nemzeti, illetve vallási kisebbségben élő magyarok ügyét szívükön viselőik joggal kérdezhetik: Mivégre ez az Európa-ház? Mi egyáltalán Európa, és milyen legyen? Milyen Európába léptünk be, és tulajdonképpen mit akarunk? Mit eredményezett nyugati református szemmel az EU-csatlakozás? Gondolkodjunk el, mivé épül a közös Európa? Hazátlank lakótelepévé, arrogáns birodalomná, avagy egységes házzá épül-e, amelyben nem az egymást gyilkoló verseny és a gazdasági terror az irányító, hanem amelynek életét a szolidaritás, a tolerancia, a szeretet jellemzi?!

Az európai egyházak ökumenikus tanácsa évek óta az európai integráció ügyét tartja legfontosabb feladatának: „mivel a megbékélés az evangélium szíve, a népeket és nemzeteket elválasztó földrajzi és pszichológiai határok lebontása nem lehet más, mint a keresztyén felelősségtudat központi feladata” - értesülünk a Reformátusok Lapja idén május 23-án megjelent számában Bóna Zoltán református lelkész, a Magyarországi Egyház és Társadalom Bizottsága újraválasztott tagja tollából.

Amintegy „megfeledeztek” a korábban meghirdetett program megvalósításáról. Valóban sok jel utal arra, hogy az oly ígéretesnek indult Magyar Református Világszövetség és a Magyar Református Egyházak Egyetemes (Tanácskozó) Zsinata az alakulásakor lefektetett céljaival ellentétben és az elerőtlenedés folyamatában már nem „szalonképes partnere” a keresztyénség és az európaiság oly fennhangon hirdetett eszméi-

nek. Egyesek szerint a mi nyugati reformátusaink „elfelejtése” egyenesen a Magyarországi Református Egyház vezetőinek a politikai elittel kötött háttéralkuja.

A gondokat a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia fogalmazta meg, amikor aggodalmát fejezte ki az Európai Unió alkotmánytervezetéről. Nélkülözhetetlennek tartotta ugyanis, hogy a földrészünk kulturális azonosságát lényegesen alakító keresztyén örökségről említés történjék, különösen akkor, ha az európai kultúra más gyökereit a szöveg kifejezetten említi. Ezzel a hiányossággal az alkotmány sem a történelmi igazságnak, sem földrészünk több százmillió keresztyén lakosa személyes azonosságtudatának nem felel meg. Pedig az Európai Közöség megalapítói hívó keresztyének voltak. Közülük Robert Schuman a még felépítendő európai közösségről szólva leszögezte, hogy az „nem hasonlít majd valamely birodalomhoz, sem a Szent Szövetséghez, hanem a nemzetek közötti kapcsolatokra kiterjedő demokratikus egyenjogúság alapján áll majd”, ugyanakkor nyomban hozzátette, hogy „a demokrácia pedig az Evangélium lényegéből fakad, mert mozgatóereje a szeretet”. Másutt pedig arról írt, hogy „a demokrácia vagy keresztyén lesz, vagy nem is lesz, mert a keresztyén-ellenes demokrácia karikatúra, amely vagy zsarnokságba, vagy anarchiába süllyed”. Habsburg Ottó írja az *Európa ohne Gott* (Európa - Isten nélkül) című munkájában, hogy a keresztyén hagyományok és Isten nélküli közös Európa voltaképpen nem más, mint a történelem második nekifutása a képtelen Babel-torony felépítésének. Az az Európa, amely önmagát egyedül gazdasági céljain keresztül határozza meg, amelyben szinte kizárólag a gazdaságról, piacról, kereskedelmi áramlásokról, szolgáltatásokról, tőkéről, munkáról, intézményrendszeri- és szervezeti kompatibilitásról szól, az nem a történelem során kialakult Európa-tudat és Európa-eszme jelenkori megfelelője. Egyszerűen nincs összhangban az itt élő ember Európa-krédójával.

El kell jutnunk ahhoz a felismeréshez, hogy Európa szellemisége, lelke, kultúrája, társadalmi, politikai és jogi eszmévilága mélyen a zsidó vallással közös örökségre támaszkodik, és a görög-római kultúra szellemi hagyományaiból merítő keresztyénségben gyökerezik. Senki sem tagadhatja tehát, hogy a keresztyénség Európa gényusa. Hozzátenném, hogy a közös Európába nemcsak lelket kell lehelni, hanem Európának új szívét kell formálnunk. Mert a bővülő Európának - egyre inkább úgy tűnik - nincs emberszíve. Teljesen kézenfekvő, hogy Brüsszel, Strassbourg és Luxemburg nem élő organizmusok, hanem műszívek, amelyek csak más energiaforrásokból táplálkozva képesek lélegeztetni az integrációt. A közös Európának azonban emberszív kell; olyan, amelyben a személy méltósága, az élet akarása és tisztelete, az alázat, a hűség, a szeretet és az egymás iránti szolidaritás lüktet. Ezek a szív mélyéből fakadó isteni és emberi erények lehetnek csak alkalmasak arra, hogy szilárdan és tartósan összekovácsoljanak bennünket, hogy az új közös európai társadalom pillérei legyenek.

A kibővült európai társadalom új szíve pedig nem lehet

NIKLAS DURINDER & SIMÓ TÜNDE

miután kinyilvánították, hogy házasságukat Isten rendje szerint kölcsönös szeretetben és hűségben akarják élni, s ezt svéd és magyar nyelven e gyaránt elmondott esküvel is megerősítették, 2004. június 12-én a Torshälla-temp-lomban tartott kétnyelvű esketési szertartás keretében Karin Maxe, a Svéd Egyház lelkésze és Molnár-Veress Pál, a Svédországi Magyar Protestáns Egyházi Község lelkésze által Isten ígéjével és áldásával egybekötötték.

más, mint a keresztyén család. Látnunk kell, hogy a szív nélküli, azaz a család nélküli európai társadalom rémisztő jövőképe nyomában csak zűrzavar, káosz, az európai - végső soron az egész emberi - civilizáció eltűnése és pusztulása következhet. Meg kell tehát találnunk, vagy meg kell teremtenünk a közös Európa emberszívét. Ez a szív a család, és annak létalapja a házasság a természet törvényéből források, és ebből következik, hogy a család nemcsak természetes, hanem elsődleges közösség is, amely elsőbbséget élvez minden más közösséggel, így az állammal, az Európai Unióval vagy akár annak bürokráciáival szemben is.

S a magyar családnak konkrét cselekvési programra van szüksége: Európának új, keresztyén szívét formálja, amennyiben e kicsiny közösségben az élet tisztelete és az evangéliumi szeretet pulzál, ahol ajándék-voltunkat újra felismerve Istennek a házasságról és a családról szóló tervének a belénk itatásával egymás felé fordulunk, egymást folyamatosan megértjük és elfogadjuk. Így tudatában lehetünk istengyermekségünknek, ahol hitvestársakként nagylelkűen tudjuk ajándékozni és fogadni az életet, amely a szerelemből sarjad, ahol gyermekeink elé éljük a szeretetben való növekedés lehetőségét, és bizonyítjuk, hogy a szerelem és a hűség mind tovább és tovább növelhető, sőt újrateremthető, ahol az európai önzés bűneinek tevékeny megbánóiként majd élenjárunk. És megtörténik az igazi nagy - európai léptékű - kibékülés a teremtett világgal, mindenkinek egymással és mindenekelőtt önmagunkkal. Ilyen szív kell Európának, és akkor lehet valósággá az európai álom.

Antall József, a Magyar Demokrata Fórum néhai elnöke, Magyarország első szabadon választott miniszterelnöke halálos ágyán a következő gondolatot hagyta reánk örökségül: "Keresztyén Magyarországot akartam, mert csak ennek van jövő-

je!" Ebben a mondatban benne van Magyarország és a magyarság múltja és az a jövőkép, amelynek alapján a magyarság megmaradásának, az Európai Unióhoz való nemzeti érdekeink szerinti csatlakozásának és Magyarország polgárai illetve a Kárpát-medencei magyarság lelki-szellemi-anyagi felemelkedésének és életminőségének szolgálatában végzi küldetését. Bizonyosak vagyunk abban, hogy a keresztyén értékrend megkerülhetetlen erőként jelentett az elmúlt több mint ezer esztendőben, a történelmi viharok közti megmaradásunkban és az ország, a magyarság újjáépítésében. Az egyház és teológia hozzájárulása az Európai integráció folyamatához nem "additív" hozzájárulás: nem valaminek egy meglévőhöz való odaillesztése.

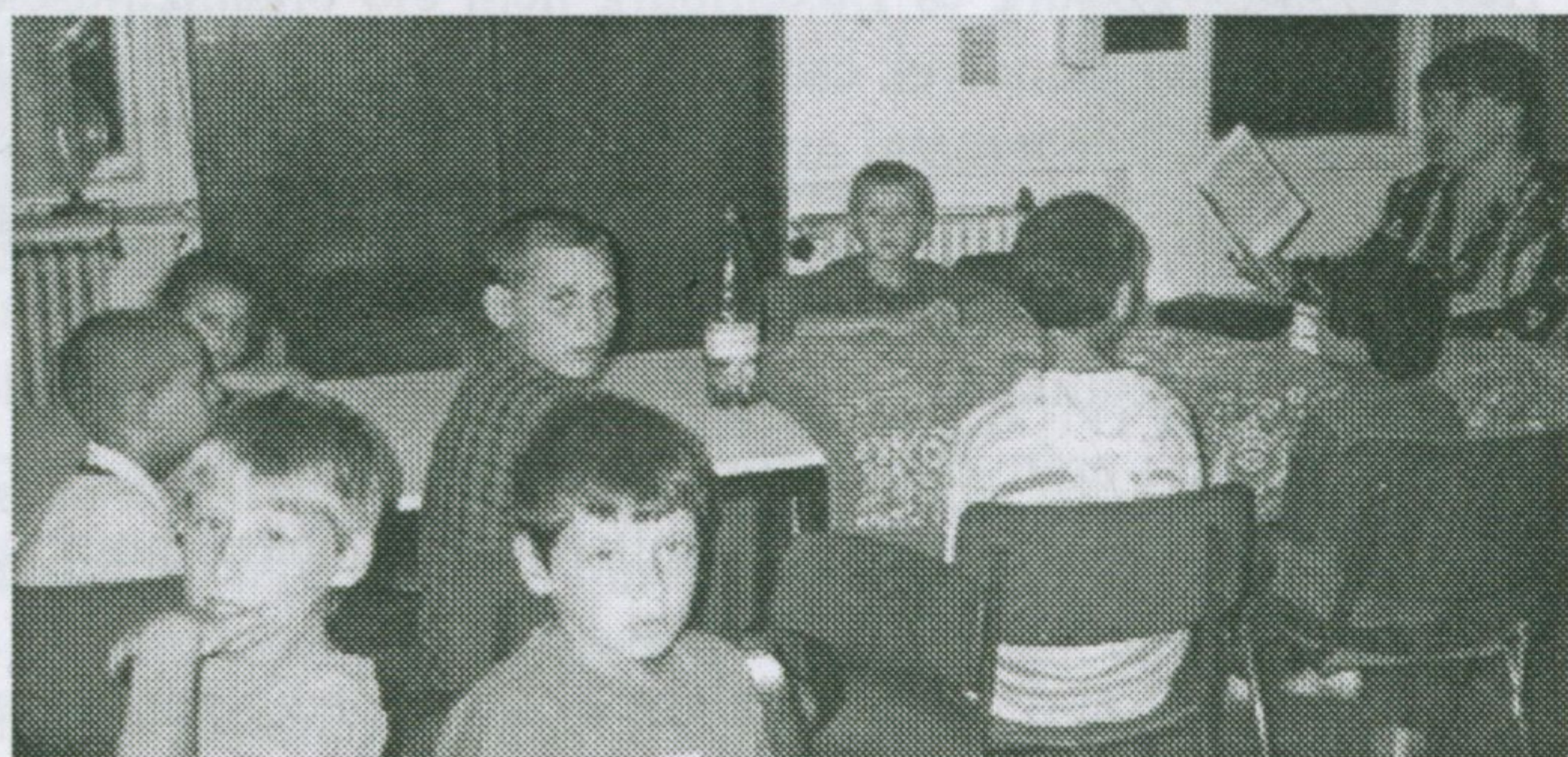
A hozzájárulás tartalma sokkal inkább a meglévő átminősítésében áll, bibliai szóhasználatból élve a "só és a kovász" kifejtett hatásának analógiájára. Teheti az egyház ezt úgy, hogy *meghagyja relatív érvényét* annak a politikai-társadalmi-gazdasági valóságnak, amelyben maga is él, s közben *kritikus szolidaritás-vállalásával, Isten jelenvalóságának hirdetésével*, aktív közreműködésével vagy paradigma-szerű cselekvésével fáradozik azon, hogy az ember számára jobb és igazságosabb életfeltételek jöjjenek létre ebben a változó világban. Eközben maga az egyház is nélkülözhetetlen változáson mehet át: alkalma nyílik arra, hogy átgondolja feladatát, struktúráját, küldetését és misszióját amely nem az országhatárokig nyúlik csak. Nem feledve azt sem ebben a szolgálatban és formálódásban, hogy kinek tartozik végső elszámolással. S ebben mi, nyugat-európai magyar reformátusok is itt vagyunk még valahol, még ha a hivatalosok el is akartak felejteni.

Dr. Békássy N. Albert
a NYEMRLSZ világi elnöke

A tizenegy gyermekes nyárádmagyarósi György-család Sebestyén Gábor felügyelőnek címzett levelében köszönetet mondott a stockholmi gyülekezetnek újabb adományáért, melyből ezúttal étkezés, ruha, pénz jutott a családnak. A képeken: a családfő az átvé-

teli elismervény aláírásakor, lent a református egyház által táboroztatott gyermekek, köztük az egyik György-gyermek.

A tizenöt éves marosvécsi Medve Kálmánról két évvel ezelőtt derült ki, hogy leukémiában szenved. Élete csak csontvelő-átültetés révén menthető meg, melynek költségeit családja nem tudja fedezni. Szeretetszolgálatunk e célra már átutalt 5.000 korona gyorssegélyt, és szeretettel várja a további adományokat alábbi számlaszámunkra:

Ungerska Protestantiska Samfundet, Postgiro 602047-3

MAGYAR IDŐSOTTHON NYÍLIK 2004 UTOLSÓ NEGYEDÉVÉBEN

Jó hírekkel jelentkezőnk idős honfitársaink számára: hosszas keresés után sikerült találnunk egy olyan ingatlant, amelyben idén, az utolsó negyedévben megnyithatjuk az első svédországi magyar személyzettel működő idősotthont. Az épület, melyben eddig egy svéd idősotthon (seniorboende) működött, Stockholm Gröndal nevű városnegyedében, rendkívül szép környezetben, a több éve sikeresen működő Magyar Senior Klub közvetlen közelében fekszik. A csendes, vízközei, sok kellemes sétánnyal tarkított lakóövezet könnyen megközelíthető az E 4-es autópályáról, de közel van a földalatti vasút (Tunnel) liljeholmeni megállójához is, ahova a közvetlenül a ház előtt megálló 133-as busszal néhány perc alatt el lehet jutni.

A kilenc emeletes toronyház két emeletén, a hatodik és hetedik szinten összesen 18 lakás várja leendő lakóit. Az egyforma elrendezésű, egyenként 25 négyzetméteres lakások egy kényelmes szobából, idős emberek számára berendezett fürdőszobából és egy "minikonyhából" állnak. Ezen kívül mindkét emeleten közös konyha, közös ebédlő és társalgó áll az otthon lakóinak rendelkezésére, továbbá lehetőség van a mosoda használatára is. Az otthonban magyar tévé- és rádióprogramok vételére alkalmas parabola-antennát kívánunk felszerelni.

A beköltözés – az ingatlan teljes felújítása után – 2004 negyedik negyedévében, október–november–decemberben várható. A tervek szerint a lakbér 3900 és 4600 korona között várható, de a végleges árról jelenleg is folynak a tárgyalások az ingatlan tulajdonosával. A fűtés és a melegvíz díja benne foglaltatik a lakbérben, – a villanyhasználatot mindenki maga fizeti. A közös helyiségek fenntartásának és az esetleges ellátási szolgáltatásoknak a költségei szintén a lakókat terhelik. A szerződés megkötésekor minden leendő bérlőnek 10 000 koronát kell biztosítékként a külön e célra, az idősotthon támogatására létrehozott Alapítvány javára befizetni.

Érdeklődni és további felvilágosítást kapni a
08-645 23 07-es üzenetrögzítő telefonon,
illetve a Senior Klub e-mail címén lehet:
ungerska.seniorer@telia.com

A rohamosan közeledő beköltözési időpontra való tekintettel jelentkezésüket **a lehető legrövidebb időn belül várjuk!** Isten hozta Mindannyiukat Svédország első magyar idősotthonába!

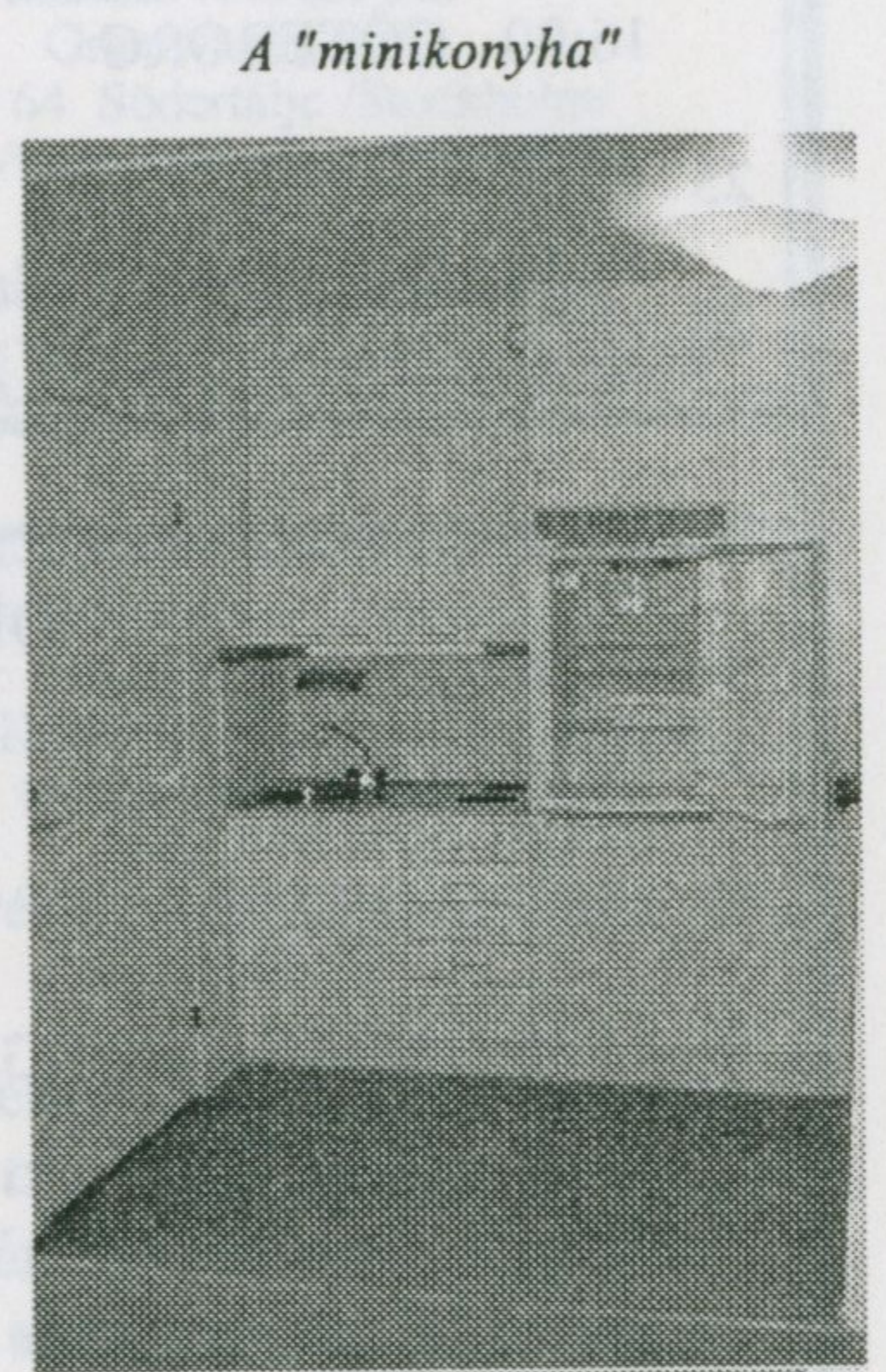
Révay László
a Kuratórium elnöke

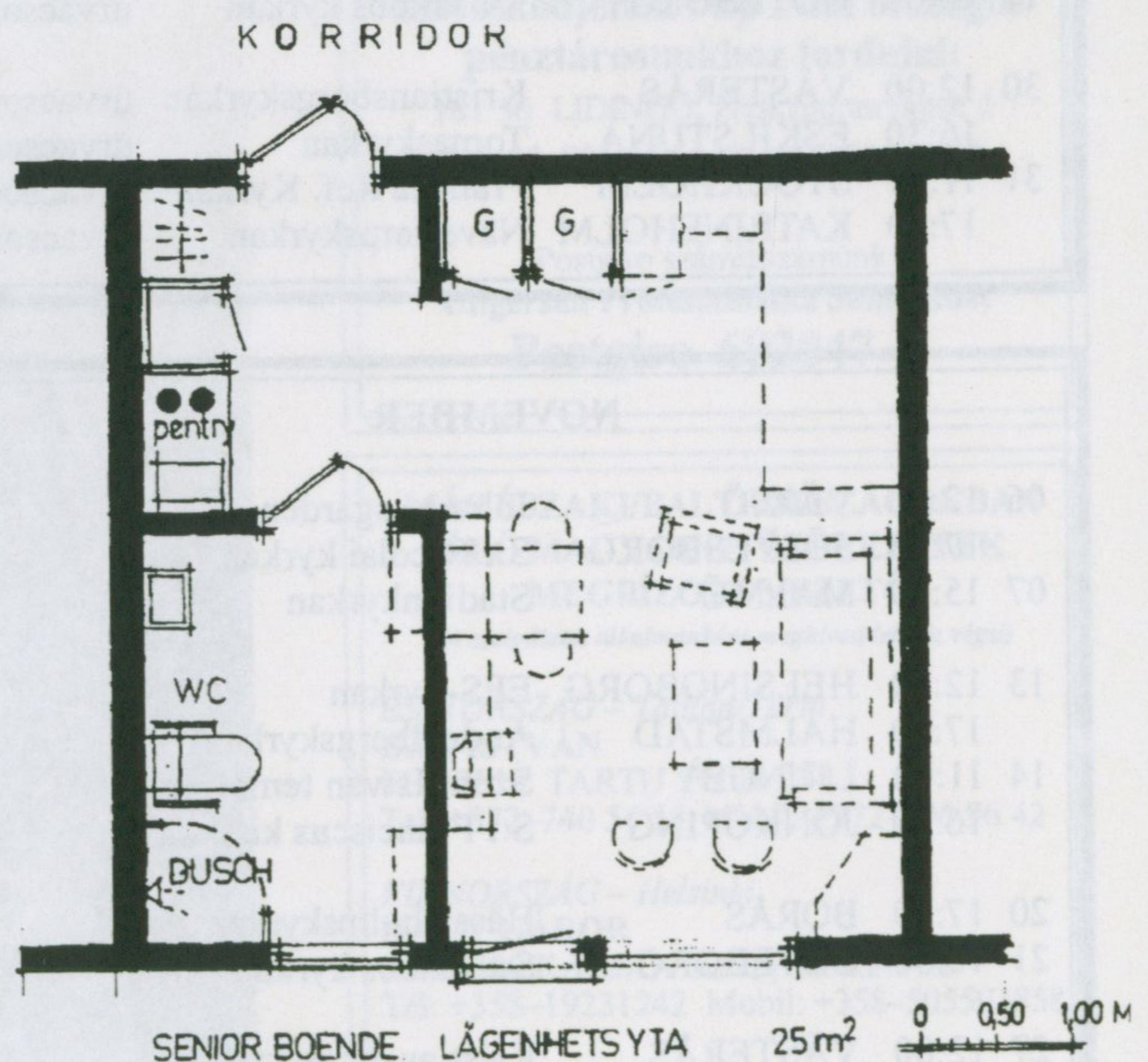
Kilátás az idősotthon egyik lakásából

Fürdőszoba / mosdó részlet

A "minikonyha"

Az idősotthon egyik lakásának alaprajza

ISTENTISZTELETI NAPTÁR

2004 SZEPTEMBER - NOVEMBER

SZEPTEMBER

11	12:30	VÄXJÖ	Johannesgården
	17:00	HALMSTAD	Andersbergskyrkan
12	11:00	LJUNGBY	Szent István templom
	17:00*	MALMÖ	Stadionkyrkan
18	12:30	HELSINGBORG	EFS-kyrkan
	17:30	SÖLVESBORG	S:t Nicolai kyrkan
19	11:00	TÅNGAGÄRDE	Gyülekezeti Otthon
	16:00	GÖTEBORG	S:t Jakobs kyrkan
25	12:00	VÄSTERÅS	Kristiansborgskyrkan
	16:30	ESKILSTUNA	Tomaskyrkan
26	11:00	STOCKHOLM	Franska Ref. Kyrkan

OKTÓBER

02	12:30	VÄXJÖ	Johannesgården	úrvacsora
	17:00	HALMSTAD	Andersbergskyrkan	úrvacsora
03	15:00	MALMÖ	Stadionkyrkan	úrvacsora
09	12:30	HELSINGBORG	EFS-kyrkan	úrvacsora
	17:30	SÖLVESBORG	S:t Nicolai kyrkan	úrvacsora
10	11:00	LJUNGBY	Szent István templom	úrvacsora
	16:30	JÖNKÖPING	S:t Franciscus kat.kka	úrvacsora
16	16:00	BORÅS	Hässleholmskyrkan	úrvacsora
17	16:00	GÖTEBORG	S:t Jakobs kyrkan	úrvacsora
30	12:00	VÄSTERÅS	Kristiansborgskyrkan	úrvacsora
	16:30	ESKILSTUNA	Tomaskyrkan	úrvacsora
31	11:00	STOCKHOLM	Franska Ref. Kyrkan	úrvacsora
	17:00	KATRINEHOLM	Nävertorpskyrkan	úrvacsora

NOVEMBER

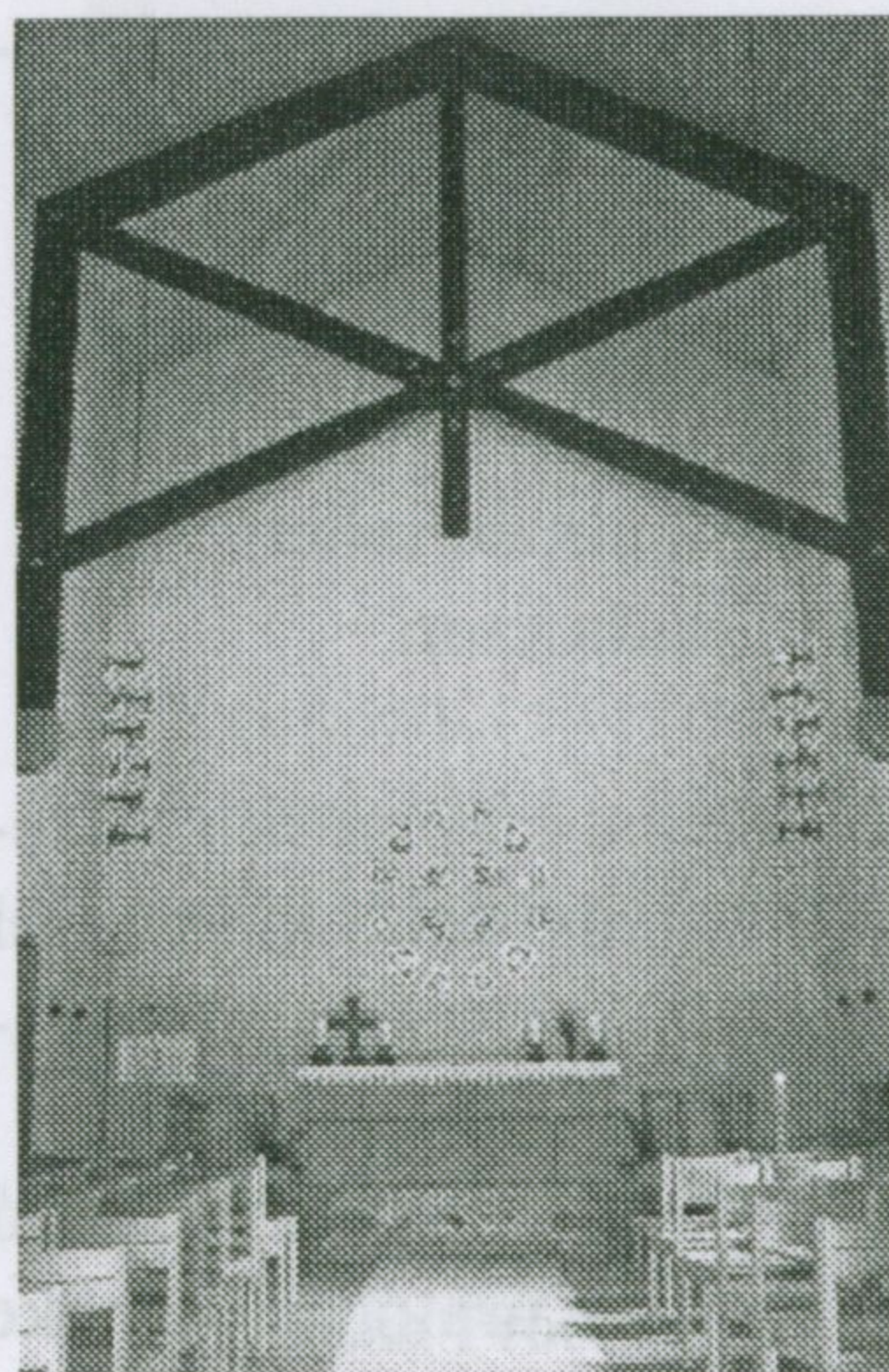
06	12:30	VÄXJÖ	Johannesgården
	17:30	SÖLVESBORG	S:t Nicolai kyrkan
07	15:00	MALMÖ	Stadionkyrkan
13	12:30	HELSINGBORG	EFS-kyrkan
	17:00	HALMSTAD	Andersbergskyrkan
14	11:00	LJUNGBY	Szent István templom
	16:30	JÖNKÖPING	S:t Franciscus kat.kka
20	17:00	BORÅS	Hässleholmskyrkan
21	16:00	GÖTEBORG	S:t Jakobs kyrkan
27	12:00	VÄSTERÅS	Kristiansborgskyrkan
	16:30	ESKILSTUNA	Tomaskyrkan
28	11:00	STOCKHOLM	Franska Ref. Kyrkan

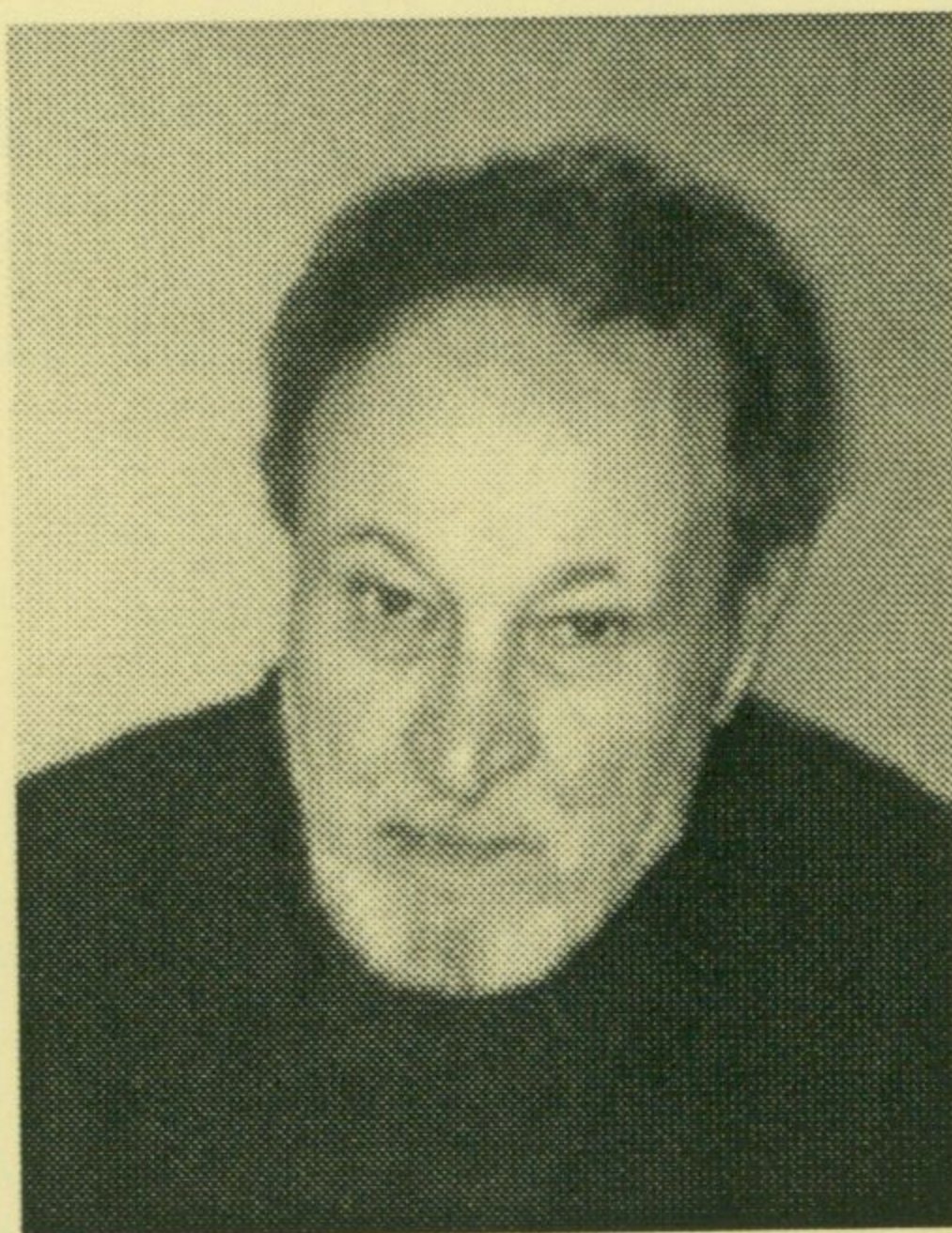
A TEMPLOMOK ÉS MÁS ISTENTISZTELETI HELYEK CÍMEI

BORÅS	Hässleholmskyrkan	Våglängdsgatan 3
ESKILSTUNA	Tomaskyrkan	Stenbygatan 4
GÖTEBORG	S:t Jakobs kyrkan	Parkvägen 4
HALMSTAD	Andersbergskyrkan	Grönevångstorg
HELSINGBORG	EFS-kyrkan	Bruksgratan 27
JÖNKÖPING	S:t Franciscus kat.kyrk.	Toraplan
KATRINEHOLM	Nävertorpskyrkan	Blomstervägen 14
LJUNGBY	Szent István templom	Bolmstadsvägen 21
MALMÖ	Stadionkyrkan	Stensjögratan 1
SÖLVESBORG	S:t Nicolai kyrkan	Köpmansgatan 1
STOCKHOLM	Franska Ref. Kyrkan	Humlegårdsgatan 13
TÅNGAGÄRDE	Gyülekezeti Otthon	Äspered felé (40-es útról)
UPPSALA	S:t Pers kyrkan	Kvarntorget
VÄSTERÅS	Kristiansborgskyrkan	Katrinelundsvägen 1
VÄXJÖ	Johannesgården	Paradvägen 4

Mivel Nagy Gábor segédlelkészünk ősztől kezdve szülőföldjén, a Felvidéken folytatja szolgálatát, az istentiszteletek sorát egyelőre úgy állítottuk össze, hogy azokat egyetlen lelkész is elláthassa. Szeptemberben **jönköpíngi** híveinket Tångagärdére, **katrineholmi** híveinket szeptemberben és novemberben Eskilstunába, **uppsalai** híveinket pedig ezentúl a stockholmi istentiszteletekre várjuk. Ha ősztől sikerülne új segédlelkészt szolgálatba állítanunk, akkor a programot is a kibővült lehetőségekhez igazítjuk, s azt az érintett gyülekezetek vezetőivel időben közöljük.

1935. augusztus 1-én született Diószegen. Nagyváradon tanult, ahol a középiskola után fémipari technikumot végzett. Előbb a gépgyár öntödéjében dolgozott, majd műszaki rajzoló, géptervrajzi ellenőr lett. Ibolyát 1959-ben vette feleségül, 1965-ben lányuk született, Edit. 1987-ben Svédországba menekült, családját két és fél év után láthatta újra. Bár otthon már nyugdíjazták, újból munkába állt, Alvestában, a gépiparban. Olvasott és művelt ember volt, főként a magyar történelem és a napi politika kérdései foglalkoztatták. Szenvedélyesen szerette a hazai tájat ábrázoló vagy történelmi témájú festményeket. Magyar nemzeti öntudata soha csorbát nem szenvedett. Itt született unokáját örömmel tanította magyarul. Becsületes és segítőkész családapa volt, aki övéit a rajongásig szerette. Hihetetlen gyorsasággal támadt súlyos betegsége 2004. május 1-én hirtelen elragadta tőlünk. Május 6-án a växjöi Skogslyckans-temetőben családja és az itteni magyarok mély gyászával álltuk körül koporsóját. Emléke legyen áldott, nyugalma csendes!

Szerző Zoltán
1935-2004

Szukomer Lajos
1928-2004

1928. március 8-án született Kolozsváron. Kétéves korában szülei elváltak, édesanyjánál maradt, de iskoláit már Bukarestben kezdte édesapjánál, aki ott vendégmunkásként dolgozott. 1940-ben Észak-Erdély visszatérével az édesapaa gyermekkel együtt maga is visszaköltözött Kolozsvárra. A középiskola elvégzése után inasiskolába ment és szakmát tanult, majd az Ady selyemharisnya-gyárban dolgozott 22 évet, ahol egyben a vállalat futball-csapatának kapusa is volt. 1942-ben ismerte meg Marikát, akit 1949-ben feleségül vett, s házasságukból 1954-ben kislányuk született. 1965-ben kivándoroltak Svédországba; Växjöben telepedtek le, ahol Lajos az Aneta lámpagyárban kapott munkát. 76 éves korában, 55 évi boldog házasság után az Úr 2004. május 2-án, Budapesten hazaszólitotta. Május 26-án a család és népes gyülekezet részvételével kísértük utolsó útjára a växjöi Skogslyckans-temetőben. Kolozsváron, Marosvásárhelyen, Budapesten, Párizsban és Münchenben élő rokonai gyászolják. Istent adjon neki nyugodalmat, örök békességet!

További három halálesetről adunk hírt

75 éves korában, május 10-én Kunbaján elhunyt a délvidéki Temerinben született **Kalapáti Károly** testvérünk, aki évtizedeken át a svédországi Valdemarsvikben, utóbbi éveiben Malmöben élt. Hamvait június 12-én Kunbaján helyezzük örök nyugalomra. Emléke legyen áldott, nyugalma csendes!

92 éves korában, május 30-án Svenljungában elhunyt a kolozsvári származású **Balázs János** testvérünk, akit hozzátartozói kérésére ifj. Joób Olivér lelkész szolgálatával, szűk családi és ismerősi körben helyeztek örök nyugalomra az egy évvel korábban elhunyt felesége, Balázs Anna mellé, a svenljungai temetőben. Isten adjon neki örök békességet, gyászoló szeretteinek pedig vigasztalást!

97 éves korában, június 3-án elhunyt stockholmi gyülekezetünk hűséges tagja, a tiszaszlári születésű **Szabó Anna** testvérünk, Beregszászi von Carlesäter Piroska gyülekezeti tagunk nagynénje, aki a családalapításról is lemondva, nővére árván maradt négy gyermekének szentelte életét. Búcsúztatására június 10-én a Spånga templomban, a helyi svéd lelkész szolgálatával került sor, ahol egyházi közösségünket Molnár-Veress Pál lelkész és Pap Iván országos pénztárosunk képviselte. Hamvait későbbi időpontban Gottlandon, külön szertartás keretében adják át a Teremtőnek. Áldott emlékét mindannyian kegyelettel őrizzük.

keve

ISSN 1400-8998

A Svédországi Magyar Protestáns Egyházi Közösség lapja – Az Északon élő magyarok ökumenikus fóruma
(Ungerska Protestantiska Samfundets tidning Ungramas ekumeniska forum i Norden)

Megjelenik negyedévente – évi 4 szám
(Utkommer kvartalsvis – 4 nr per år)

Nr. 2, Årgång XII. évfolyam 2. szám
Juni 2004 június

Felelős kiadó (Ansvarig utgivare)
az Egyháztanács (Kyrkorådet)

A lapnak kinevezett szerkesztősége nincs, a szerkesztési munkákat a lelkész végzi.
(Tidningen har ingen utnämnd redaktion, det redaktionella arbetet utförs av pastorn.)

Molnár-Veress Pál

Granövägen 126

S-151 64 Södertälje /Stockholm/
Telefon/Fax: +46-(0)8-550 160 66

E-mail: ujkeve@telia.com

Honlap (Websida): www.keve.se

Nyomda (Tryckeri): Ekonomi-Print AB
114 85 Stockholm – Storgatan 19
Telefon/Fax: +46-(0)8-783 81 24/ 667 98 18
Referens (Kontaktperson): Jerry Petterson
E-mail: tryckeriet@ekonomiprint.se

Példányszám (Upplaga)
1 500

Egyházfenntartási járulékot vagy támogatást fizető tagjainknak a lapot térítésmentesen küldjük. A lapra előfizetni szándékozókát kérjük, tájékoztatásért szíveskedjenek Pap Iván országos pénztárosunkhoz fordulni:

181 30 LIDINGÖ, Frisksportarvägen 2
Tel: 08-731 83 60 Fax: 08-731 08 28

Postgiro számlaszámunk:
Ungerska Protestantiska Samfundet
Postgiro 602047-3

MÁS ÉSZAKI/BALTI ORSZÁGOKBAN ÉLŐ MAGYAR GYÜLEKEZETEK MEGBÍZOTT VEZETŐI

(A szolgálatot alkalmanként meghívott lelkész végzi)

ÉSZTORSZÁG – Tallinn/Tartu

BÁN ISTVÁN

EE-50013 TARTU Pohla 13-1

Tel: +372-740 54 55 Mobil: +372-506 96 42

FINNORSZÁG – Helsinki

NAGY GÁBOR

SF-10300 KARJAA Kauppiankatu 32

Tel: +358-19231242 Mobil: +358-505503858

NORVÉGIA – Oslo

HORVÁTI GYÖRGY

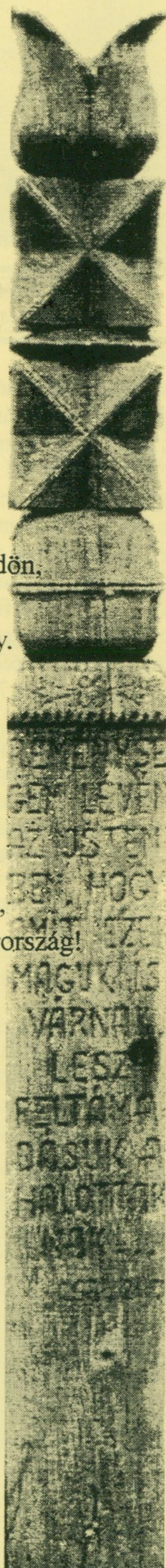
N-1357 BEKKESTUA Parksvingen 43

Tel: +47-675 621 05

Juhász Gyula

TRIANON

Nem kell beszélni róla sohasem,
 De mindig, mindig gondoljunk reá.
 Mert nem lehet feledni, nem soha,
 Amíg magyar lesz és emlékezet,
 Jog és igazság, becsület, remény,
 Hogy volt nekünk egy országunk e földön,
 Melyet magyar erő szerzett vitézül,
 S magyar szív és ész tartott meg bizony.
 Egy ezer évnek vére, könnye és
 Verejtékes munkája adta meg
 Szent jussunkat e drága hagyatékhoz.
 És nem lehet feledni, nem soha,
 Hogy a mienk volt a kedves Pozsony,
 Hol királyokat koronáztak egykor,
 S a legnagyobb magyar hirdette hévvel,
 Nem volt, de lesz még egyszer Magyarország!
 És nem lehet feledni, nem, soha,
 Hogy a mienk volt legszebb koszorúja
 Európának, a Kárpátok éke,
 És mienk volt a legszebb kék szalag,
 Az Adriának gyöngyös pártadísze!
 És nem lehet feledni, nem, soha,
 Hogy a mienk volt Nagybánya, ahol
 Ferenczy festett, mestereknek álma
 Napfényes műveken föltündökölt,
 S egész világra árasztott derűt.
 És nem lehet feledni, nem, soha,
 Hogy Váradon egy Ady énekelt,
 És holnapot hirdettek magyarok.

És nem lehet feledni, nem, soha
 A bölcsőket és sírokat nekünk,
 Magyar bölcsőket, magyar sírokat,
 Dicsőség és gyász örök fészkeit.
 Mert ki feledné, hogy Verecke útján
 Jött e hazába a honfoglaló nép,
 És ki feledné, hogy erdélyi síkon
 Tűnt a dicsőség nem múló egébe
 Az ifjú és szabad Petőfi Sándor!
 Ő egymaga a diadalmas élet,
 Út és igazság csillaga nekünk,
 Ha őt fogod követni gyászban, árnyban,
 Balsorsban és kétségben, ó, magyar,
 A pokol kapuin is győzni fogsz,
 S a földön föltalálod már a mennyet!
 S tudnád feledni a szelíd Szalontát,
 Hol Arany Jánost ringatá a dajka?
 Mernéd feledni a kincses Kolozsvárt,
 Hol Corvin Mátyást ringatá a bölcső,
 Bírnád feledni Kassa szent halottját?
 S lehet feledni az aradi öskert
 Tizenhárom magasztos álmodóját,
 Kik mind, mind várnak egy föltámadásra?
 Trianon gyászos napján, magyarok,
 Testvéreim, ti szerencsétlen, átkos,
 Rossz csillagok alatt virrasztva járók,
 Ó, nézzetek egymás szemébe nyíltan
 S őszintén, s a nagy, nagy sír fölött
 Ma fogjatok kezet, s esküdjete
 Némán, csupán a szív veréseivel
 S a jövő hitével egy nagy esküt,
 Mely az örök életre kötelez,
 A munkát és a küzdelem hirdeti,
 És elvisz a boldog föltámadásra.
 Nem kell beszélni róla sohasem?
 De mindig, mindig gondoljunk reá!